

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Ryszard Ponikowski
Sędziowie:	SSA Wiesław Pędziwiatr SSO del. Robert Zdych (spr.)
Protokolant:	Beata Sienica

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Ratajczyka

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2014 r.

sprawy **P. S. (1)**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk; art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk; art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk; art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270 § 1 kk; art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk;

J. R. (1)

oskarżonego z art. 286 § 1 kk; art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk; art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk; art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk; art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk; art. 18 § 3 kk w zw. z art. 270 § 1 kk; art. 263 § 2 kk;

P. S. (2)

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk; art. 244 kk w zw. z art. 12 kk; art. 286 § 1 kk; art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk; art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk; art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk; art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk;

P. G. (1)

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk;

i P. K.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżycieli posiłkowych oraz oskarżonych P. S. (1), J. R. (1) i P. S. (2)

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 28 października 2013 r. sygn. akt III K 217/11

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec J. R. (1) w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach III, VI, X, XIV, XV, XVI, XVIII, XX i XXXV części dyspozytywnej zaskarżonego orzeczenia, wobec P. S. (2) w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach III, VIII, X, XI, XIV, XV, XVIII, XX i XXXV części dyspozytywnej zaskarżonego orzeczenia i wobec P. S. (1) w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach XV, XVIII, XIX i XX części dyspozytywnej zaskarżonego orzeczenia i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Świdnicy, jednocześnie stwierdza, że kary łączne wymierzone tym oskarżonym uległy rozwiązaniu;

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) przyjmuje, że wysokość kwoty niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez A. W. (1) w zakresie czynu opisanego w punkcie II części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku wynosiła 109.800zł.,

b) przyjmuje, że wysokość kwoty niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez M. S. (1) i C. T. (1) w zakresie czynu opisanego w punkcie XIX części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku wynosiła 132.000zł.,

c) przyjmuje, że czynu opisanego w punkcie XXV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku P. S. (1) dopuścił się w 2010r.,

d) wskazany w punkcie XXXIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku okres zatrzymania zalicza P. K. na poczet orzeczonej kary grzywny,

e) z kwalifikacji prawnej przypisanego P. G. (1) w punkcie IX części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku czynu eliminuje przepis art. 294§1 k.k. i za podstawę wymiaru orzeczonej kary przyjmuje art. 19§2 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. przy zastosowaniu art. 60§6 pkt 4 k.k.,

f) z podstawy wymiaru kary za czyn przypisany P. S. (2) w punkcie VI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku eliminuje przepis art. 60§3 k.k.,

g) orzeczoną wobec J. R. (1) za czyn opisany w punkcie VIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku karę pozbawienia wolności obniża do 11 (jedenastu) miesięcy,

h) orzeczone wobec P. S. (2) i P. S. (1) za czyn opisany w punkcie XVI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku kary pozbawienia wolności obniża do 11 (jedenastu) miesięcy,

i) za czyn opisany w punkcie XIX części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku na podstawie art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. przy zastosowaniu art. 60§3 k.k. w zw. z art. 60§6 pkt 4 k.k. wobec J. R. (1) i P. S. (2) orzeka kary grzywny w wysokości po 100 (sto) stawek dziennych, przyjmując że wysokość jednej stawki wynosi 30zł.,

j) z podstawy wymiaru kary za czyn przypisany P. S. (2) i J. R. (1) w punkcie XXI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku eliminuje przepis art. 60§3 k.k.,

k) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. oraz art. 91§2 k.k. orzeka wobec J. R. (1) karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, zaś wobec P. S. (2) karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

D) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. orzeka wobec P. S. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. J. i adw. M. H. (1) po 600 zł kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonym P. S. (1) i P. G. (1) oraz po 138 zł tytułem zwrotu podatku VAT;

V. kosztami postępowania odwoławczego w zakresie związanym z apelacją dotyczącą P. G. (1) obciąża Skarb Państwa;

VI. zwalnia oskarżycieli posiłkowych M. V., M. S. (1) i C. T. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze;

VII. zwalnia oskarżonych J. R. (1), P. S. (2) i P. S. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

P. S. (1) został oskarżony o to, że :

I. w nieustalonym miesiącu latem 2009 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z J. R. (1) i P. S. (2) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. A. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15 000 zł, wpłaconej tytułem prowizji za pośrednictwo w zawarciu opisanej niżej umowy, za pomocą wprowadzenia w błąd pokrzywdzonego co do pośrednictwa w zawarciu kontraktu z Urzędem Miasta Ł. na prace budowlane,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.;

II. w okresie od 28 sierpnia 2009 roku do 30 października 2009 roku w Ł. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (2) oraz J. R. (1) doprowadził F. D. B. i L. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 250 000 zł, uiszczonej tytułem zaliczki na zakup dwóch mieszkań znajdujących się na ul. (...) w Ł., która to kwota stanowi mienie znacznej wartości, za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się z ustnej umowy dotyczącej sprzedaży mieszkań pokrzywdzonym za pomocą posłużenia się jako autentycznymi podrobionymi dokumentami w postaci uchwały Rady Miasta Ł. o sprzedaży mieszkań,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.;

III. w nieustalonym miesiącu jesienią 2009 roku w W., wspólnie i w porozumieniu z J. R. (1), P. S. (2) i P. K. w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. V. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 180 000 euro, wpłaconego tytułem prowizji za pośrednictwo w zawarciu opisanej niżej umowy, która to kwota stanowiła mienie znacznej wartości, za pomocą wprowadzenia w błąd pokrzywdzonych co do pośrednictwa w zawarciu kontraktu z Ministerstwem Infrastruktury na budowę odcinka Autostrady (...) od węzła K. do węzła (...),

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.;

IV. w bliżej nieustalonym dniu 2010 roku w K. chcąc, by nieustalona w chwili obecnej osoba podrobiła w celu użycia za autentyczny dokument w postaci prawa jazdy o nr (...) wystawione na nazwisko A. S. ze zdjęciem P. S. (2) naklonił ją do tego wręczając jej kwotę 3000 zł,

to jest o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k.;

V. w okresie od czerwca do września 2010 roku w J. i innych miejscowościach w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z J. R. (1), P. S. (2) i osobą, co do której materiały wydzielono do odrębnego prowadzenia doprowadził M. S. (1) i C. T. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie nie mniejszej niż 130 000 zł uiszczonego tytułem zaliczki na zakup mieszkania znajdującego się we W., za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się z ustnej umowy dotyczącej sprzedaży mieszkania pokrzywdzonemu

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

J. R. (1) został oskarżony o to, że:

VI. w dniu 5 maja 2009 roku w S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził P. O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kwoty 60 000 zł stanowiącej pożyczkę udzieloną J. R. (1) za pomocą wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru zwrotu pożyczonej kwoty,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.;

VII. w dniu 12 sierpnia 2009 w Ł. wspólnie i w porozumieniu z osobami, co do których postępowanie zostało już prawomocnie zakończone wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi IV Wydział Karny o sygn. IV K 521/09 w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził J. J. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci dwóch zegarków męskich marki B. o wartości po 15 000 zł, dwóch zegarków damskich marki C. o wartości 12 000 zł i zegarka marki G. (...) o wartości 30 000 zł, to jest mienia o łącznej wartości 86 000 zł za pomocą wprowadzenia w błąd co do ilości pieniędzy pozostawionych w zastaw za wyżej wymienione zegarki,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.;

VIII. w nieustalonym miesiącu latem 2009 roku w L., wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) i P. S. (2) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. A. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15 000 zł, wpłaconej tytułem prowizji za pośrednictwo w zawarciu opisanej niżej umowy, za pomocą wprowadzenia w błąd pokrzywdzonego co do pośrednictwa w zawarciu kontraktu z Urzędem Miasta L. na prace budowlane,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.;

IX. w okresie od 28 sierpnia 2009 roku do 30 października 2009 roku w Ł. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) oraz P. S. (2) doprowadził F. D. B. i L. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 250 000 zł, uiszczonej tytułem zaliczki na zakup dwóch mieszkań znajdujących się na ul. (...) w Ł., która to kwota stanowi mienie znacznej wartości, za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się z ustnej umowy dotyczącej sprzedaży mieszkań pokrzywdzonym oraz poprzez posłużenie się podrobionymi dokumentami w postaci uchwał Rady Miasta Ł.;

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.;

X. w okresie od kwietnia 2009 roku do maja 2009 roku w S. i W., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (2), osobą, co do której materiały wydzielono do odrębnego prowadzenia oraz innymi nieustalonymi osobami pod pozorem pomocy w zakupie mieszkania oraz pomocy w odzyskaniu wierzytelności doprowadził A. W. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 12 000 euro i 52 000 zł tytułem zaliczki na zakup mieszkania znajdującego

się we W. oraz 14 500 zł na poczet zapłaty za windykację, za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się z ustnej umowy dotyczącej sprzedaży mieszkania pokrzywdzonej oraz odzyskania wierzytelności,

to jest o czyn z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XI. w czerwcu 2009 roku w S. wspólnie i w porozumieniu z P. S. (2) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zmierzał bezpośrednio do doprowadzenia A. W. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 80 000 euro mającej stanowić pożyczkę na opłacenie poręczenia majątkowego, co stanowiło mienie znacznej wartości, za pomocą wprowadzenia pokrzywdzonej w błąd co do zamiaru zwrotu kwoty pożyczki oraz pozbawienia wolności P. S. (2), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ujawnienie przez pokrzywdzoną, że P. S. (2) w rzeczywistości nie jest pozbawiony wolności,

to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.;

XII. w okresie od 18 do 21 maja 2009 roku w P., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (2) doprowadzili A. W. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7 000 zł na zakup telefonów komórkowych marki N. oraz w kwocie 23 500 zł na poczet poręczenia majątkowego dla rzekomo pozbawionego wolności J. R. (1), za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się ze zwrotu wyżej wymienionej kwoty oraz faktu pozbawienia wolności J. R. (1);

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XIII. w czerwcu 2009 roku w Ł. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (2), P. M. (1) i P. G. (1) doprowadził M. S. (2) i M. S. (3) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 290 000 zł, tytułem zaliczki na zakupu mieszkania znajdującego się w Ł. oraz na poczet poręczenia majątkowego, która to kwota stanowi mienie znacznej wartości, za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się z ustnej umowy dotyczącej sprzedaży mieszkań pokrzywdzonej oraz faktu zatrzymania i pozbawienia wolności P. S. (2);

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XIV. w dniu 15 czerwca 2010 roku w K. wspólnie i w porozumieniu z P. S. (2) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził R. D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 70 000 zł stanowiącego pożyczkę na opłacenie poręczenia majątkowego w związku z ze swoim rzekomym zatrzymaniem za pomocą wprowadzenia pokrzywdzonej w błąd co do zamiaru zwrotu wyżej wymienionej kwoty oraz swojego pozbawienia wolności,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.;

XV. w czerwcu 2010 roku w K. wspólnie i w porozumieniu z P. S. (2) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził B. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10 000 zł stanowiącego pożyczkę na opłacenie poręczenia majątkowego w związku z ze swoim rzekomym zatrzymaniem za pomocą wprowadzenia pokrzywdzonej w błąd co do zamiaru zwrotu wyżej wymienionej kwoty oraz swojego pozbawienia wolności,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.;

XVI. w nieustalonym dokładnie dniu na przełomie maja i czerwca 2009 roku w S. wspólnie i w porozumieniu z P. S. (2), osobą, co do której materiały wydzielono do odrębnego prowadzenia oraz nieustalonymi w chwili obecnej osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził K. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 3 500 euro wpłaconych jako prowizja za działania windykacyjne, za pomocą wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru wywiązania się z ustnej umowy zawartej z pokrzywdzonym,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.;

XVII. w okresie od czerwca do września 2010 roku w J. i innych miejscowościach w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1), P. S. (2) oraz osobą, co do której materiały zostały wydzielone do odrębnego prowadzenia doprowadził M. S. (1) i C. T. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie nie mniejszej niż 130 000 zł uiszczonego tytułem zaliczki na zakup mieszkania znajdującego się we W., za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się z ustnej umowy dotyczącej sprzedaży mieszkania pokrzywdzonemu,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XVIII. w nieustalonym miesiącu jesienią 2009 roku w W., wspólnie i w porozumieniu z P. S. (2), P. S. (1) i P. K. w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. V. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 180 000 euro, wpłaconego tytułem prowizji za pośrednictwo w zawarciu opisanej niżej umowy, która to kwota stanowiła mienie znacznej wartości, za pomocą wprowadzenia w błąd pokrzywdzonych co do pośrednictwa w zawarciu kontraktu z Ministerstwem Infrastruktury na budowę odcinka Autostrady (...) od węzła K. do węzła (...),

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.;

XIX. od bliżej nieustalonego dnia w okresie do 7 października 2010 roku w nieustalonym miejscu na terenie Polski w zamiarze, by nieustalone osoby podrobiły dla P. S. (2) prawo jazdy o nr (...) wystawione na nazwisko A. S. ze zdjęciem P. S. (2) ułatwił im popełnienie tego czynu zabronionego w ten sposób, że udostępnił P. S. (2) dane osobowe oraz dane o numerze prawa jazdy A. S.;

to jest o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k.;

XX. w październiku 2010 roku w Ł. bez zezwolenia wymaganego art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji (to jest Dz.U. z 2004 roku, Nr 52, poz. 525 z późn. zmian.) posiadał 41 sztuk amunicji alarmowej produkcji (...) przedsiębiorstwa (...) o znaczeniach na dnach łusek „K., (...)”,

to jest o czyn z art. 263 § 2 k.k.;

P. S. (2) został oskarżony o to, że :

XXI. w okresie od kwietnia 2009 roku do maja 2009 roku w S. i W., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając wspólnie i w porozumieniu z J. R. (1) oraz osobą, co do której materiały zostały wydzielone do odrębnego prowadzenia pod pozorem pomocy w zakupie mieszkania oraz pomocy w odzyskaniu wierzytelności doprowadził A. W. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 12 000 euro i 52 000 zł tytułem zaliczki na zakup mieszkania znajdującego się we W. oraz 14 500 zł na poczet zapłaty za windykację, za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się z ustnej umowy dotyczącej sprzedaży mieszkania pokrzywdzonej oraz odzyskania wierzytelności;

to jest o czyn z art. 286 §1 k.k. w zw. z art.12 k.k.;

XXII. w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od kwietnia 2009 roku do 6 października 2010 roku w S., Ł., G.-D. i innych miejscowościach na terenie Polski nie stosując się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia w sprawie V K 1293/06 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 lat, kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki M. o nieustalonym numerze rejestracyjnym oraz samochodem marki A. o nr rej. (...);

to jest o czyn z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XXIII. w okresie od 18 do 21 maja 2009 roku w P., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając wspólnie i w porozumieniu z J. R. (1) doprowadzili A. W. (3) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7 000 zł na zakup telefonów komórkowych marki N. oraz w kwocie 23 500 zł na poczet poręczenia majątkowego dla rzekomo pozbawionego wolności J. R. (1), za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się ze zwrotu wyżej wymienionej kwoty oraz faktu pozbawienia wolności J. R. (1);

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.12 k.k.;

XXIV. w nieustalonym miesiącu latem 2009 roku w L., wspólnie i w porozumieniu z J. R. (1) i P. S. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. A. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15 000 zł, wpłaconej tytułem prowizji za pośrednictwo w zawarciu opisanej niżej umowy, za pomocą wprowadzenia w błąd pokrzywdzonego co do pośrednictwa w zawarciu kontraktu z Urzędem Miasta L. na prace budowlane,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.;

XXV. w nieustalonym dokładnie dniu na przełomie maja i czerwca 2009 roku w S. wspólnie i w porozumieniu z J. R. (1) oraz osobą, co do której materiały zostały wydzielone do odrębnego prowadzenia w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził K. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 3 500 euro wpłaconych jako prowizja za działania windykacyjne, za pomocą wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru wywiązania się z ustnej umowy zawartej z pokrzywdzonym,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.;

XXVI. w czerwcu 2009 roku w S. wspólnie i w porozumieniu z J. R. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zmierzał bezpośrednio do doprowadzenia A. W. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 80 000 euro mającej stanowić pożyczkę na opłacenie poręczenia majątkowego, co stanowiło mienie znacznej wartości, za pomocą wprowadzenia pokrzywdzonej w błąd co do zamiaru zwrotu kwoty pożyczki oraz swojego pozbawienia wolności, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ujawnienie przez pokrzywdzoną, że w rzeczywistości nie jest pozbawiony wolności,

to jest o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.;

XXVII. w czerwcu 2009 roku w Ł. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając wspólnie i w porozumieniu z J. R. (1), P. G. (1) i P. M. (1) doprowadził M. S. (2) i M. S. (3) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 290 000 zł, tytułem zaliczki na zakupu mieszkania znajdującego się w Ł. oraz na poczet poręczenia majątkowego, która to kwota stanowi mienie znacznej wartości, za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się z ustnej umowy dotyczącej sprzedaży mieszkań pokrzywdzonej oraz faktu zatrzymania i pozbawienia wolności P. S. (2);

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art.12 k.k.;

XXVIII. w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w dniu 11 czerwca 2009 roku w G.-D. podczas kontroli drogowej użył jako autentyczne podrobione prawo jazdy o nr (...) wystawione na nazwisko A. S., a następnie podrobił dokument w postaci mandatu karnego nr (...) w ten sposób, że podpisał się na nim nazwiskiem A. S.,

to jest o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XXIX. w dniu 15 czerwca 2010 roku w K. wspólnie i w porozumieniu z J. R. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził R. D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 70 000 zł stanowiącego pożyczkę na opłacenie poręczenia majątkowego w związku z rzekomym zatrzymaniem J. R. (1) za pomocą wprowadzenia pokrzywdzonej w błąd co do zamiaru zwrotu wyżej wymienionej kwoty oraz pozbawienia wolności wyżej wymienionego,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.;

XXX. w czerwcu 2010 roku w K. wspólnie i w porozumieniu z J. R. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził B. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10 000 zł stanowiącego pożyczkę na opłacenie poręczenia majątkowego w związku z rzekomym zatrzymaniem J. R. (1) za pomocą wprowadzenia pokrzywdzonej w błąd co do zamiaru zwrotu wyżej wymienionej kwoty oraz pozbawienia wolności wyżej wymienionego,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.;

XXXI. w okresie od 28 sierpnia 2009 roku do 30 października 2009 roku w Ł. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) oraz J. R. (1) doprowadził F. D. B. i L. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 250 000 zł, uiszczony tytułem zaliczki na zakup dwóch mieszkań znajdujących się na ul. (...) w Ł., która to kwota stanowi mienie znacznej wartości, za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się z ustnej umowy dotyczącej sprzedaży mieszkań pokrzywdzonym za pomocą posłużenia się jako autentycznymi podrobionymi dokumentami w postaci uchwały Rady Miasta Ł. o sprzedaży mieszkań,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.;

XXXII. w nieustalonym miesiącu jesienią 2009 roku w W., wspólnie i w porozumieniu z J. R. (1), P. S. (1) i P. K. w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. V. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 180 000 euro, wpłaconego tytułem prowizji za pośrednictwo w zawarciu opisanej niżej umowy, która to kwota stanowiła mienie znacznej wartości, za pomocą wprowadzenia w błąd pokrzywdzonych co do pośrednictwa w zawarciu kontraktu z Ministerstwem Infrastruktury na budowę odcinka Autostrady (...) od węzła K. do węzła (...),

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.;

XXXIII. w okresie od czerwca do września 2010 roku w J. i innych miejscowościach w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1), J. R. (1) oraz osobą, co do której materiały zostały wydzielone do odrębnego prowadzenia doprowadził M. S. (1) i C. T. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie nie mniejszej niż 130 000 zł uiszczony tytułem zaliczki na zakup mieszkania znajdującego się we W., za pomocą wprowadzenia w błąd co do zamiaru wywiązania się z ustnej umowy dotyczącej sprzedaży mieszkania pokrzywdzonemu,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

P. G. (1) został oskarżony o to, że :

XXXIV. w czerwcu 2009 roku w Ł. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (2), J. R. (1) i P. M. (1) doprowadził M. S. (2) i M. S. (3) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 210 000 zł, wpłaconej tytułem zaliczki na zakupu mieszkania znajdującego się w Ł., która to kwota stanowi mienie znacznej wartości, za pomocą wprowadzenia w błąd pokrzywdzonej co do zamiaru wywiązania się z ustnej umowy dotyczącej sprzedaży mieszkań pokrzywdzonej,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.;

P. K. został oskarżony o to, że :

XXXV. w nieustalonym miesiącu jesienią 2009 roku w W., wspólnie i w porozumieniu z J. R. (1), P. S. (1) i P. S. (2) w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej

doprowadził M. V. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 180 000 euro, wpłaconej tytułem prowizji za pośrednictwo w zawarciu opisanej niżej umowy, która to kwota stanowiła mienie znacznej wartości, za pomocą wprowadzenia w błąd pokrzywdzonych co do pośrednictwa w zawarciu kontraktu z Ministerstwem Infrastruktury na budowę odcinka Autostrady (...) od węzła K. do węzła (...),

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.;

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 28 października 2013 r., sygn. akt: III K 217/11:

I. oskarżonego **J. R. (1)** uznał za winnego tego, że w dniu 5 maja 2009 roku w S., czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził **P. O.** w błąd co do zamiaru zwrotu i faktycznego przeznaczenia pożyczki w kwocie 60 000 zł, która zgodnie z dokonanymi ustaleniami miała zostać przekazana na poczet prowadzonej działalności gospodarczej, co faktycznie nie miało miejsca, czym doprowadził w/w pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 60 000 zł i kwalifikuje zarzucany mu czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

II. oskarżonych **J. R. (1)**, **P. S. (2)** uznał za winnych tego, że w okresie od kwietnia 2009 roku do czerwca 2009 roku w S. i innych miejscowościach, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami:

1. powołując się na wpływy w instytucji samorządowej - Urzędzie Miasta we W. i wynikającej stąd możliwości umożliwienia zawarcia umowy najmu mieszkania komunalnego oraz wywołując takie przekonanie u **A. W. (1)**, wprowadzili ją w błąd co do zamiaru podjęcia się pośrednictwa w uzyskaniu najmu mieszkania komunalnego w zamian za korzyść majątkową czym doprowadzili **A. W. (1)** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie w wysokości 10 000 euro (co stanowiło kwotę 43 300 zł) i 52 000 zł,

2. wprowadzili **A. W. (1)** w błąd co do zamiaru podjęcia działań zmierzających do odzyskania przysługujących jej wierzytelności za kwotę 14 500 zł, wpłaconych jako prowizja za działania windykacyjne,

3. wprowadzili **A. W. (1)** w błąd co do zamiaru zwrotu i faktycznego przeznaczenia pożyczki w kwocie 80 000 euro, która miała zostać przekazana na poczet poręczenia majątkowego orzeczonego w związku z faktem pozbawienia wolności **P. S. (2)**, czym zmierzali bezpośrednio do doprowadzenia **A. W. (1)** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 80 000 euro, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na ujawnienie przez pokrzywdzoną, że **P. S. (2)** w rzeczywistości nie został pozbawiony wolności czym doprowadzili **A. W. (1)** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 110 800 zł, oraz usiłowali doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 80 000 euro, co stanowiło mienie znacznej wartości i zakwalifikował zarzucany im czyn jako występki z art. 230 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył **P. S. (2)** karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności zaś **J. R. (1)** karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek od oskarżonych **J. R. (1)** i **P. S. (2)** na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 47 650 (czterdzieści siedem tysięcy sześćset pięćdziesiąt) zł tytułem równowartości korzyści uzyskanej z przestępstwa przypisanego oskarżonym w pkt II pkt 1 części skazującej wyroku;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał solidarnie oskarżonych **J. R. (1)** i **P. S. (2)** do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym oskarżonym w pkt II pkt 2 części skazującej wyroku poprzez zapłatę kwoty 14 500 (czternaście tysięcy pięćset) złotych na rzecz pokrzywdzonej **A. W. (1)**;

V. oskarżonych **J. R. (1), P. S. (2)** uznał za winnych tego, że na przełomie maja i czerwca 2009 roku w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wprowadzili **K. W.** w błąd co do zamiaru podjęcia działań zmierzających do odzyskania przysługujących mu wierzycelności, czym doprowadzili w/w pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 3 500 euro (co stanowi 15 155 zł) wpłaconych jako prowizja za działania windykacyjne i kwalifikuje zarzucany im czyn jako występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył P. S. (2) karę roku pozbawienia wolności zaś J. R. (1) karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. oskarżonych **J. R. (1), P. S. (2)** uznał za winnych tego, że w okresie od 18 do 21 maja 2009 roku w P., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu:

1. wprowadzili **A. W. (2)** w błąd co do zamiaru wywiązania się z obietnicy zwrotu kwoty nie mniejszej niż 4 000 zł, przeznaczonej przez w/w pokrzywdzoną na zakup telefonów komórkowych marki N. model (...) oraz (...),

2. wprowadzili **A. W. (2)** w błąd co do zamiaru zwrotu oraz faktycznego przeznaczenia pożyczki w kwocie 5 193,74 euro co stanowiło kwotę 23 500 zł, która miała zostać przekazana na poczet poręczenia majątkowego orzeczonego w związku z faktem pozbawienia wolności J. R. (1), co faktycznie nie miało miejsca

czym doprowadzili w/w pokrzywdzoną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie nie mniejszej niż 27 500 zł i kwalifikuje zarzucany im czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. wymierzył P. S. (2) karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności zaś J. R. (1) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał solidarnie oskarżonych **J. R. (1) i P. S. (2)** do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym oskarżonym w pkt VI pkt 1 i 2 części skazującej wyroku poprzez zapłatę kwoty 27 500 (dwadzieścia siedem tysięcy pięćset) złotych na rzecz pokrzywdzonej A. W. (2);

VIII. oskarżonych **J. R. (1), P. S. (2)** uznał za winnych tego, że w czerwcu 2009 roku w Ł., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami:

1. powołując się na wpływy w instytucji samorządowej - Urzędzie Miasta w Ł. i wynikającej stąd możliwości zawarcia umów najmu mieszkań komunalnych oraz wywołując takie przekonanie u **M. S. (2) i M. S. (3)**, wprowadzili ich w błąd co do zamiaru podjęcia się pośrednictwa w uzyskaniu najmu dwóch mieszkań komunalnych w zamian za korzyść majątkową czym doprowadzili w/w pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w znacznej wartości w kwocie 210 000 zł,

2. wprowadzili **M. S. (2) i M. S. (3)** w błąd co do zamiaru zwrotu i faktycznego przeznaczenia pożyczki w kwocie 40 000 zł, która miała zostać przekazana na poczet poręczenia majątkowego orzeczonego w związku z faktem pozbawienia wolności P. S. (2), co faktycznie nie miało miejsca

czym doprowadzili **M. S. (2) i M. S. (3)** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 250 000 zł, co stanowiło mienie znacznej wartości i zakwalifikował zarzucany im czyn jako występki z art. 230 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. wymierzył P. S. (2) karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności zaś J. R. (1) karę 1 roku pozbawienia wolności,

IX. oskarżonego **P. G. (1)** uznał za winnego tego, że w czerwcu 2009 roku w Ł. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w zamiarze aby J. R. (1) i P. S. (2) dokonali czynu zabronionego, swoim zachowaniem polegającym na odegraniu roli urzędnika samorządowego pomógł w/w oskarżonym wywołać u M. S. (2) i M. S. (3), przekonanie o

wpływach w instytucji samorządowej - Urzędzie Miasta w Ł. czym wprowadzili ich w błąd co do zamiaru podjęcia się pośrednictwa w uzyskaniu najmu dwóch mieszkań komunalnych w zamian za korzyść majątkową i doprowadzając w/w pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 210 000 zł

przy czym P. G. (1) czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 10 sierpnia 2011r. w sprawie o sygn. akt II K 58/11 na karę łączną 5 lat pozbawienia wolności obejmującego m.in. wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 7 lipca 2006r. sygn. akt II K 382/03, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Białymstoku w dniu 12 lutego 2008r. w sprawie o sygnaturze akt II AKa 53/07 za popełnienie czynów z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył od dnia 22 maja 2002r. do dnia 18 maja 2004r., od dnia 1 czerwca 2006r. do dnia 4 czerwca 2006r.

i zakwalifikował zarzucany mu czyn jako występki z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 6 pkt. 3 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięciu) zł;

X. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych **J. R. (1), P. S. (2)** kwot po 104 000 (sto cztery tysiące) zł a od **P. G. (1)** kwoty 1000 (tysiąca) zł tytułem równowartości korzyści uzyskanej z przestępstwa przypisanego oskarżonym w pkt VIII pkt 1 i IX części skazującej wyroku;

XI. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał solidarnie oskarżonych **J. R. (1) i P. S. (2)** do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym oskarżonym w pkt VIII pkt 2 części skazującej wyroku poprzez zapłatę kwoty 40 000 (czterdzieści tysięcy) złotych na rzecz pokrzywdzonych **M. S. (2) i M. S. (3)**;

XII. uniewinnił oskarżonych:

- **P. S. (1)** od popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku,

- **J. R. (1)** od popełnienia czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku,

- **P. S. (2)** od popełnienia czynu opisanego w punkcie XXIV części wstępnej wyroku;

XIII. oskarżonego **J. R. (1)** uznał za winnego tego, że w dniu 12 sierpnia 2009 roku w Ł., czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, działając wspólnie i w porozumieniu z P. M. (1) oraz P. S. (2), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili **J. J. (1)** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci dwóch zegarków męskich: marki B. o wartości 32000 zł, marki G. (...) o wartości 30000 zł, oraz dwóch zegarków damskich marki C. o wartości po 12000 zł, to jest mieniem o łącznej wartości 86000 zł za pomocą wprowadzenia w błąd co do ilości pieniędzy pozostawionych w zastaw za wyżej wymienione zegarki i zakwalifikował zarzucany mu czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XIV. oskarżonych **P. S. (1), P. S. (2)** oraz **J. R. (1)** uznał za winnych tego, że w okresie od 28 sierpnia 2009 roku do 30 października 2009 roku w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

powołując się na wpływy w instytucji samorządowej - Urzędzie Miasta w Ł. i wynikającej stąd możliwości zawarcia umów najmu mieszkań komunalnych oraz wywołując takie przekonanie u **F. D. B. i L. R.** wprowadzili ich w błąd co do zamiaru podjęcia się pośrednictwa w uzyskaniu najmu dwóch mieszkań komunalnych w zamian za korzyść majątkową, czym doprowadzili w/w pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości po 125 000 zł, w łącznej znacznej wartości w wysokości 250 000 zł

przy czym oskarżeni P. S. (2) i J. R. (1) uczynili sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu

i zakwalifikował zarzucany P. S. (2) i J. R. (1) czyn z art. 230 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., natomiast czyn zarzucany P. S. (1) zakwalifikował z art. 230 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to:

- na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. wymierzył P. S. (2) karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności zaś J. R. (1) karę 1 roku pozbawienia wolności,

- na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu P. S. (1) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XV. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek od oskarżonych **P. S. (1), J. R. (1), P. S. (2)** na rzecz Skarbu Państwa kwot po 83 000 (osiemdziesiąt trzy tysiące) zł tytułem równowartości korzyści uzyskanej z przestępstwa przypisanego oskarżonym w pkt XIV części skazującej wyroku;

XVI. oskarżonych **P. S. (1), P. S. (2)** oraz **J. R. (1)** uznał za winnych tego że jesienią 2009 roku w W., Ł. i we W. działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi osobami i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej

powołując się na wpływy w instytucji państwowej – Ministerstwie Infrastruktury i wynikającej stąd możliwości zawarcia kontraktu oraz wywołując takie przekonanie u **M. V.** i u innych osób wprowadzili ich w błąd co do zamiaru podjęcia się pośrednictwa w uzyskaniu kontraktu na budowę odcinka drogi ekspresowej (...) – Trasy (...) na odcinku od węzła K. do węzła (...) w zamian za korzyść majątkową w wysokości 180000 euro, która to kwota stanowi mienie znacznej wartości, czym doprowadzili w/w pokrzywdzonego i inne osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 180000 euro (co stanowiło kwotę 779400 zł)

przy czym oskarżeni P. S. (2) i J. R. (1) uczynili sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu

i zakwalifikował zarzucany P. S. (2) i J. R. (1) czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. natomiast czyn zarzucany P. S. (1) zakwalifikował z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to:

- na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. wymierzył P. S. (2) karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności zaś J. R. (1) karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu P. S. (1) karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XVII. oskarżonego **P. K.** uznał za winnego tego, że jesienią 2009 roku w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w zamiarze aby J. R. (1), P. S. (2) i P. S. (1) dokonali czynu zabronionego, swoim zachowaniem polegającym na odegraniu roli dziennikarza pomógł w/w oskarżonym wywołać u **M. V.** przekonanie o wpływach w instytucji państwowej – Ministerstwie Infrastruktury, czym wprowadzili w/w pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru podjęcia się pośrednictwa w uzyskaniu kontraktu na budowę odcinka drogi ekspresowej (...) od węzła K. do węzła (...) w zamian za korzyść majątkową czym doprowadzili w/w pokrzywdzonego i inne osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 180 000 euro (co stanowiło kwotę 797 400 zł)

i zakwalifikował zarzucany mu czyn jako występki z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 6 pkt 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięciu) zł;

XVIII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych **P. S. (1)**, **J. R. (1)**, **P. S. (2)** kwot po 259000 (dwieście pięćdziesiąt dziewięć tysięcy) zł a od **P. K.** kwoty 1000 (tysiąca) zł tytułem równowartości korzyści uzyskanej z przestępstwa przypisanego oskarżonym w pkt XVI i XVII części skazującej wyroku;

XIX. oskarżonych **P. S. (1)**, **P. S. (2)** oraz **J. R. (1)** uznał za winnych tego, że w okresie od czerwca do września 2010 roku w J. i innych miejscowościach działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą

powołując się na wpływy w instytucji samorządowej - Urzędzie Miasta we W. i wynikającej stąd możliwości zawarcia umów najmu mieszkań komunalnych oraz wywołując takie przekonanie u **M. S. (1)** i **C. T. (1)**, wprowadzili ich w błąd co do zamiaru podjęcia się pośrednictwa w uzyskaniu najmu mieszkania komunalnego w zamian za korzyść majątkową czym doprowadzili w/w pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości po 75 000 zł w łącznej kwocie 130 000 zł

i zakwalifikował zarzucany im czyn z art. 230 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. wymierzył P. S. (2) oraz P. S. (1) karę po 1 roku pozbawienia wolności zaś J. R. (1) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XX. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek od oskarżonych **P. S. (1)**, **J. R. (1)**, **P. S. (2)** kwot po 43 000 (czterdzieści trzy tysiące) zł na rzecz Skarbu Państwa tytułem równowartości korzyści uzyskanej z przestępstwa przypisanego oskarżonym w pkt XIX części skazującej wyroku;

XXI. oskarżonych **J. R. (1)**, **P. S. (2)** uznał za winnych tego, że w K. działając wspólnie i w porozumieniu, w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w tym:

1. w dniu 15 czerwca 2010 roku wprowadzili **R. D.** w błąd co do zamiaru zwrotu i faktycznego przeznaczenia pożyczki w kwocie 70 000 zł, która miała zostać przekazana na poczet poręczenia majątkowego orzeczonego w związku z faktem pozbawienia wolności J. R. (1), co faktycznie nie miało miejsca, czym doprowadzili w/w pokrzywdzoną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 70 000 zł,

2. w czerwcu 2010 roku wprowadzili **B. B.** w błąd co do zamiaru zwrotu i faktycznego przeznaczenia pożyczki w kwocie 10 000 zł, która miała zostać przekazana na poczet poręczenia majątkowego orzeczonego w związku z faktem pozbawienia wolności J. R. (1), co faktycznie nie miało miejsca, czym doprowadzili w/w pokrzywdzoną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10 000 zł

i zakwalifikował zarzucane im czyny z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. wymierzył P. S. (2) karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności zaś J. R. (1) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXII. oskarżonego **J. R. (1)** uznał za winnego tego, że w okresie od 22 stycznia 2009 roku do 7 października 2010 roku w nieustalonym miejscu na terenie Polski w zamiarze, by nieustalone osoby podrobiły dla P. S. (2) prawo jazdy o nr (...) wystawione na nazwisko **A. S.** ze zdjęciem P. S. (2) ułatwił im popełnienie tego czynu zabronionego w ten sposób, że udostępnił P. S. (2) dane osobowe oraz dane o numerze prawa jazdy A. S. i zakwalifikował zarzucany mu czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. wymierzył mu karę .6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXIII. oskarżonego **J. R. (1)** uznał za winnego tego, że w październiku 2010 roku w Ł. bez zezwolenia wymaganego art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji (tj. Dz.U. z 2004 roku, Nr 52, poz. 525 z późn. zmian.) posiadał 41 sztuk amunicji alarmowej produkcji (...) przedsiębiorstwa (...) o znaczeniach na dnach łusek „K., (...)”, i zakwalifikował zarzucany mu czyn z art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXIV. oskarżonego **P. S. (2)** uznał za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2009 roku do 6 października 2010 roku w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w S., Ł., G.-D. i innych miejscowościach na terenie Polski nie stosując się do orzeczonego przez:

- Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia w dniu 7 lutego 2008r. w sprawie V K 1293/06 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 lat,

- Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieście w dniu 16 listopada 2006r. w sprawie o sygn. akt V K 1685/06 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat,

kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki M. o nieustalonym numerze rejestracyjnym oraz samochodem marki A. o nr rej. (...) i kwalifikuje zarzucany mu czyn z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXV. oskarżonego **P. S. (1)** uznał za winnego tego, że w okresie od 22 stycznia 2009r. do czerwca 2009 roku w K. chcąc, by nieustalona w chwili obecnej osoba podrobiła w celu użycia za autentyczny dokument w postaci prawa jazdy o nr (...) wystawione na nazwisko A. S. ze zdjęciem P. S. (2) nakłonił ją do tego wręczając jej kwotę 3000 zł i zakwalifikował zarzucany mu czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXVI. oskarżonego **P. S. (2)** uznał za winnego tego, że w dniu 11 czerwca 2009 roku w G.-D. podczas kontroli drogowej użył jako autentyczne podrobione prawo jazdy o nr (...) wystawione na nazwisko A. S., a następnie podrobił dokument w postaci mandatu karnego nr (...) w ten sposób, że podpisał się na nim nazwiskiem A. S. i zakwalifikował zarzucany mu czyn z art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;;

XXVII. na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzeczone wobec oskarżonego **J. R. (1)** w punktach I, II, V, VI, VIII, XIII, XIV, XVI, XIX, XXI, XXII, XXIII, wyroku kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

XXVIII. na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzeczone wobec oskarżonego **P. S. (2)** w punktach II, V, VI, VIII, XIII, XIV, XVI, XIX, XXI, XXIV, XXVI wyroku kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

XXIX. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego **P. S. (1)** w punktach XIV, XVI, XIX, XXV wyroku kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XXX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu **J. R. (1)** okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 7 października 2010r. do dnia 4 stycznia 2011r.;

XXXI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu **P. S. (2)** okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 7 października 2010r. do dnia 25 marca 2011r.;

XXXII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu **P. G. (1)** okres jego zatrzymania w dniu 16 maja 2011r. przyjmując, że dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równoważny jest dwóm stawkom dziennym grzywny;

XXXIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu **P. K.** okres jego zatrzymania w dniu 7 marca 2011r. przyjmując, że dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równoważny jest dwóm stawkom dziennym grzywny;

XXXIV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. H. (1) z Kancelarii Adwokackiej w Ś. kwotę 3.690 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. G. (1) z urzędu, na rzecz adw. A. J. z Kancelarii Adwokackiej

w S. kwotę 3.690 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. S. (1) z urzędu, na rzecz adw. S. C. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. kwotę 2.952 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. R. (1) z urzędu;

XXXV. zasądził solidarnie od oskarżonych J. R. (1) i P. S. (2) na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. S. (1) i C. T. (1) kwoty po 3.247,20 zł tytułem pomocy prawnej udzielonej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego z wyboru;

XXXVI. na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci:

a) dwóch telefonów komórkowych marki N. opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/4/10 pod pozycją nr 18 i 19 na k. 59-60 t. I akt;

b) 41 sztuk amunicji (...) K. (...)zarejestrowanej w Drz (...) – karta 62 t. I;

c) mandatu karnego seria (...) znajdującego się na karcie 35 tom III/12 w Drz 152/11;

XXXVII. zwolnił wszystkich oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł **obrońca P. S. (1)**, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż oskarżony w okresie od 22 stycznia 2009r. do czerwca 2009r. w K. chcąc aby nieustalona osoba podrobiła w celu użycia za autentyczny dokument w postaci prawa jazdy o nr (...) wystawione na nazwisko A. S. ze zdjęciem P. S. (2) nakłonił ją do tego wręczając jej kwotę 3000zł., podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż w okresie od 17 października 2008r. do 25 kwietnia 2008r. P. S. (1) przebywał w Zakładzie Karnym we W., a następnie od 25.04.2008r. do 9.08.2009r. w Zakładzie (...) w G. (RFN),

2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegający na uznaniu, że brak jest w przedmiotowej sprawie przesłanek przemawiających za zastosowaniem wobec P. S. (1) warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, podczas gdy wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności uczyni zadość funkcji prewencyjnej, a nadto może odegrać właściwą rolę wychowawczą,

3. niewspółmierność orzeczonych środków karnych poprzez orzeczenie przepadku od P. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwot na równi z oskarżonym J. R. (1) i P. S. (2) pomimo, iż ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że P. S. (1) uzyskał korzyść majątkową w kwotach:

- za czyn na szkodę F. D. B. i L. R. kwotę 12.000zł.,

- za czyn na szkodę M. V. kwotę 60000zł.,

- za czyn na szkodę M. S. (1) i C. T. (1) oskarżony nie otrzymał żadnych pieniędzy.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o wymierzenie P. S. (1) kary w wysokości 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby oraz przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości rzeczywistej korzyści uzyskanej z przypisanych oskarżonemu przestępstw.

Obrońca J. R. (1) w swej apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 6§1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i określenie czasu popełnienia przestępstw przez J. R. (1) w sposób ogólny i przybliżony, nie odpowiadający okresowi faktycznego działania przestępczego oskarżonego,

- art. 65§1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że zachowanie J. R. (1) wyczerpuje dyspozycję wskazanego przepisu, tj. że z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

- art. 60§6 pkt 3 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie przy wymiarze kary za popełnienie przez oskarżonego przestępstwa opisanego w punkcie XIX części skazującej wyroku na szkodę M. S. (1) i C. T. (1), podczas gdy należało zastosować przepis art. 60§6 pkt 4 k.k.,

- art. 45§1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i orzeczenie na jego podstawie przypadku od J. R. (1) na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa, podczas gdy przepis ten ma zastosowanie do orzekania przypadku korzyści majątkowych niepodlegających przypadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44§1, 4 i §6 k.k., w tym m.in. równowartości przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa oraz orzeczenie środka karnego przypadku mimo braku składników majątkowych oskarżonego w chwili orzekania,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że:

- J. R. (1) w okresie od kwietnia 2009r. do końca 2009r. dokonał w krótkich odstępach czasu wielu oszustw, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, podczas gdy z części skazującej wyroku wynika, że ostatni czyn w 2009r. został popełniony dnia 30.10.2009r.,

- przestępstwo popełnione na szkodę A. W. (1) opisane w pkt II części skazującej wyroku zostało popełnione w okresie od kwietnia 2009r. do czerwca 2009r. podczas gdy w kwietniu 2009r. działalność J. R. (1) nie miała charakteru przestępczego,

- przestępstwo na szkodę M. V. opisane w pkt XVI części skazującej wyroku zostało popełnione jesienią 2009r., a przestępstwo na szkodę M. S. (1) i C. T. (1) zostało popełnione w okresie od czerwca do września 2009r. podczas gdy należało dokładnie określić czas popełnienia przestępstw,

- J. R. (1) bez zezwolenia wymaganego art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 21 maja 1999r. o broni i amunicji posiadał 41 sztuk amunicji alarmowej produkcji (...) przedsiębiorstwa (...),

3. rażąco niewspółmierność kar jednostkowych oraz kary łącznej wymierzonej przy zastosowaniu zasady częściowej absorpcji poszczególnych kar zamiast zasady pełnej absorpcji.

Formułując powyższe zarzuty wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację od wyroku wniósł także **obrońca P. S. (2)**, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach stanu faktycznego przyjętego za podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia mający istotny wpływ na treść wydanego wyroku, tj. przyjęcie przez sąd, że P. S. (2) z popełnienia przestępstw oszustwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, kiedy to materiał dowodowy zebrany w postępowaniu wskazuje, że P. S. (2) nie popełnił przestępstw oszustwa w ramach art. 65§1 k.k., a tym samym błędne przyjęcie przez sąd, że wobec P. S. (2) nie może mieć zastosowanie art. 60§1 i 2 k.k. i orzeczona wobec niego kara łączna pozbawienia wolności nie może zostać warunkowo zawieszona,

2. błąd w ustaleniach stanu faktycznego przyjętego za podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia mający istotny wpływ na treść wydanego wyroku, tj. przyjęcie przez sąd, że zgodnie z art. 65§1 k.k. przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, przewidziane wobec sprawcy określonego w art. 60§2 k.k. stosuje się obligatoryjnie m.in. do sprawcy, który z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, bez rozważenia przez sąd z jakich przyczyn zastosował nadzwyczajne obostrzenie kary przy zbiegu podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia i obostrzenia kary, kiedy to zgodnie ze stanowiskiem orzecznictwa (postanowienia

SN sygn. akt III KK 363/07, postanowienia SN z dnia 19.03.2003r. Lex nr 77024, wyrok SA w Lublinie sygn. akt II AKa 142/12) w takiej sytuacji do sądu należy decyzja, którą z tych instytucji zastosować, albowiem „(...) w wypadku zbiegu nadzwyczajnego obostrzenia i złagodzenia kary tracą one obligatoryjny charakter przewidziany przepisem szczególnym”,

3. obrazę przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie art. 424§2 k.p.k. przez nieprzytoczenie przez sąd okoliczności, które wpływały na wymiar kary, a zwłaszcza okoliczności, które spowodowały, że sąd nie zastosował instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60§3 i 4 k.k., kiedy to w przedmiotowym stanie faktycznym mamy do czynienia ze zbiegiem podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia i obostrzenia kary, skoro kwestia zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary pozbawienia wolności była przedmiotem narady i sąd uznał, że dobrodziejstwa tego w stosunku do oskarżonego nie należy stosować to argumenty, które o tym zadecydowały powinny znaleźć wyraz w uzasadnieniu wyroku (uchwała SN 7 sędziów sygn. akt VI KZP 39/74),

4. rażącą niewspółmierność kary wyrażającą się w niezastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary w postaci warunkowego zawieszenia jej wykonania na podstawie art. 60§3 i 4 k.k. wobec P. S. (2) z jednoczesnym nieuwzględnieniem podstawy do nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec tego oskarżonego, jaka ujawniła się w postępowaniu prowadzonym przeciwko P. S. (2) przez Prokuraturę Apelacyjną we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt Ap V Ds. 56/11.

Wniósł jednocześnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, że P. S. (2) popełnił zarzucane mu czyny bez czynienia sobie z tych przestępstw stałego źródła dochodu, a tym samym orzeczenie wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszając jej wykonanie bądź zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec P. S. (2) kary łącznej pozbawienia wolności i na podstawie art. 60§3 i 4 k.k. warunkowe zawieszenie jej wykonania, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację od wyroku złożył **prokurator rejonowy** skarżąc powyższy wyrok:

1. na niekorzyść P. S. (1), J. R. (1) i P. S. (2) odnośnie uniewinnienia od dokonania oszustwa na szkodę M. H. (2),
2. na niekorzyść P. S. (2) i J. R. (1) odnośnie rozstrzygnięć wskazanych w pkt VI i XXI sentencji wyroku,
3. na niekorzyść P. S. (2) odnośnie rozstrzygnięcia wskazanego w pkt VIII sentencji wyroku,
4. na korzyść J. R. (1) odnośnie rozstrzygnięcia wskazanego w pkt VIII sentencji wyroku,
5. na niekorzyść P. G. (1) odnośnie rozstrzygnięcia wskazanego w pkt IX sentencji wyroku,
6. na niekorzyść J. R. (1) odnośnie rozstrzygnięcia wskazanego w pkt XIV i XVI sentencji wyroku oraz na niekorzyść P. S. (2) odnośnie rozstrzygnięcia wskazanego w pkt XIV sentencji wyroku,
7. na korzyść P. S. (1) i P. S. (2) odnośnie rozstrzygnięcia wskazanego w pkt XVI sentencji wyroku,
8. na niekorzyść P. S. (1), P. S. (2) i J. R. (1) odnośnie rozstrzygnięcia wskazanego w pkt XIX sentencji wyroku,
9. na korzyść P. S. (2) i J. R. (1) odnośnie rozstrzygnięcia wskazanego w pkt XIX sentencji wyroku.

Zaskarżonemu orzeczeniu prokurator zarzucił:

1. obrazę art. 14§1 k.p.k., która mała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, dokonaną poprzez uznanie, iż w istocie akt oskarżenia nie zawiera skargi oskarżyciela publicznego w zakresie przestępstwa popełnionego na szkodę M. A. (1), który wręczył korzyść majątkową w wysokości 15.000zł. we W. w Hotelu (...) w zamian za kontrakt na budowę mieszkań(...) we W., albowiem oskarżyciel publiczny błędnie utożsamiał z osobą M. A. (1) innego pokrzywdzonego,

którego oskarżeni określali mianem (...), podczas gdy przypisanie oskarżonym popełnienia zarzucanego czynu ze zmianą opisu czynu polegającą na modyfikacji czasu jego dokonania na początek czerwca 2010r., miejsca jego popełnienia z L. na W. oraz tego, że pośrednictwo w zawarciu kontraktu budowlanego dotyczyło prac na zlecenie (...) we W., a nie Urzędu Miasta w L. nie stanowiłoby wyjścia poza granice oskarżenia,

2. obrazę art. 413§1 pkt 6 k.p.k. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku dokonaną poprzez przywołanie w treści rozstrzygnięć zawartych w pkt VI i XXI sentencji wyroku jako podstawy wymiaru kary art. 60§3 k.k. podczas gdy sąd nie zastosował tego przepisu i zastosować go nie miał zamiaru, ponieważ jak słusznie wskazał w uzasadnieniu zastosować go nie mógł albowiem inkryminowane czyny popełniły dwie osoby, a nie jak wymaga dyspozycja art. 60§3 k.k. co najmniej trzy,

3. obrazę zawartą w rozstrzygnięciu z pkt VI wyroku art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. dokonaną poprzez wymierzenie J. R. (2) kary w wysokości dolnej granicy przewidzianej przez przypisany mu czyn, tj. art. 286§1 k.k., podczas gdy art. 64§2 k.k. nakazuje wymierzenie kary powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia,

4. obrazę art. 60§3 k.k. dokonaną poprzez wymierzenie P. S. (2) w pkt VIII wyroku kary z uwzględnieniem art. 60§3 k.k., podczas gdy wobec tego oskarżonego w związku z wymierzeniem kary za ten czyn, instytucja nadzwyczajnego złagodzenia kary nie mogła być zastosowana albowiem treść złożonych przez niego w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnień nie ujawniła okoliczności dotyczących osób uczestniczących w jego popełnieniu oraz nie ujawniała istotnych okoliczności jego popełnienia albowiem okoliczności te były już znane prowadzącym postępowanie, czego oskarżony podczas przesłuchania miał świadomość,

5. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej P. G. (2) dokonaną poprzez nadzwyczajne jej złagodzenie na zasadzie art. 19§2 k.k. w zw. z art. 60§6 pkt 3 k.k. i orzeczenie kary grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 10zł., podczas gdy rola oskarżonego w realizacji przypisanego mu czynu była znacząca, w istocie sytuowała się na granicy pomocnictwa i współsprawstwa, przedmiotem czynu było mienie znacznej wartości, a nadto oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w warunkach recydywy opisanej w art. 64§1 k.k., które to okoliczności winny skutkować wymierzeniem oskarżonemu kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania,

6. obrazę art. 60§3 k.k. dokonaną poprzez wymierzenie P. S. (2) i J. R. (1) w pkt XIV oraz J. R. (1) w pkt XVI wyroku kary z uwzględnieniem art. 60§3 k.k., podczas gdy wobec tych oskarżonych w związku z wymierzeniem kary za te czyny, instytucja nadzwyczajnego złagodzenia kary nie mogła być zastosowana albowiem treść złożonych przez nich w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnień nie ujawniła okoliczności dotyczących osób uczestniczących w jego popełnieniu oraz nie ujawniała istotnych okoliczności jego popełnienia albowiem okoliczności te były już znane prowadzącym postępowanie, czego oskarżeni podczas składania wyjaśnień mieli świadomość (odnośnie pkt XIV wyroku), zaś J. R. (1) składając wyjaśnienia odnośnie czynu wskazanego w pkt XVI wyroku umniejszał swoją rolę w popełnieniu tego czynu, co implikuje niemożność skorzystania przez niego z dobrodziejstwa art. 60§3 k.k.,

7. obrazę art. 60§3 k.k. w zw. z art. 60§6 pkt 3 k.k. dokonaną poprzez wymierzenie P. S. (1) i P. S. (2) w pkt XVI wyroku kary z powołaniem się na brzmienie art. 60§3 k.k. w wysokości przekraczającej dolną granicę ustawowego zagrożenia karnego przewidzianego w art. 294§1 k.k. podczas gdy art. 60§6 pkt 3 k.k. obowiązał sąd do wymierzenia oskarżonym kary poniżej dolnej granicy zagrożenia karnego wskazanego w przepisie art. 294§1 k.k.,

8. obrazę art. 413§2 pkt 1 k.p.k. mającą wpływ na treść wyroku dokonaną poprzez błędny opis czynu przypisanego oskarżonym w pkt XIX wyroku albowiem sąd wskazał, iż pokrzywdzeni zostali doprowadzeni do niekorzystnego rozporządzenia mieniem „w wysokości po 75000zł., w łącznej kwocie 130000zł.” podczas gdy z rekonstrukcji stanu faktycznego ustalonego w toku postępowania odzwierciedlonej w uzasadnieniu wynika, iż pokrzywdzeni łącznie zapłacili oskarżonym kwotę 132000zł.,

9. obrazę art. 60§3 k.k. dokonaną poprzez wymierzenie P. S. (1) w pkt XIX wyroku kary z uwzględnieniem art. 60§3 k.k., podczas gdy wobec tego oskarżonego w związku z wymierzeniem kary za ten czyn, instytucja

nadzwyczajnego złagodzenia kary nie mogła być zastosowana albowiem treść złożonych przez niego w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnień nie ujawniła okoliczności dotyczących osób uczestniczących w jego popełnieniu oraz nie ujawniała istotnych okoliczności jego popełnienia albowiem okoliczności te były już znane prowadzącym postępowanie, czego oskarżony podczas składania wyjaśnień miał świadomość, a ponadto w toku postępowania oskarżony nie składał rzetelnych wyjaśnień negując udział L. W. w popełnieniu tego czynu,

10. obrazę art. 60§3 k.k. w zw. z art. 60§6 pkt 4 k.k. dokonaną poprzez wymierzenie P. S. (2) i J. R. (1) w pkt XIX wyroku kary z powołaniem się na brzmienie art. 60§3 k.k. w wysokości dolnej granicy ustawowego zagrożenia karnego przewidzianego w art. 286§1 k.k. podczas gdy art. 60§6 pkt 4 k.k. obligował sąd do wymierzenia oskarżonemu kary grzywny albo ograniczenia wolności,

11. obrazę art. 60§3 k.k. w zw. z art. 60§6 pkt 3 k.k. dokonaną poprzez wymierzenie J. R. (1) w pkt VIII wyroku kary z powołaniem się na brzmienie art. 60§3 k.k. w wysokości dolnej granicy ustawowego zagrożenia karnego przewidzianego w art. 294§1 k.k. podczas gdy art. 60§6 pkt 3 k.k. obligował sąd do wymierzenia oskarżonemu kary grzywny, ograniczenia wolności albo kary pozbawienia wolności w wymiarze do 11 miesięcy.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie oraz w zakresie rozstrzygnięć ściśle związanych ze wskazanymi powyżej punktami wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Świdnicy.

Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych: M. S. (1) i C. T. (1) powyższemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 230§1 k.k. polegającą na przyjęciu, że oskarżeni swym zachowaniem wyczerpali znamiona tego przestępstwa w sytuacji gdy brak jest jakichkolwiek ustaleń sądu co do ekwiwalentu w postaci korzyści majątkowej odpowiadającej podjęciu się przez oskarżonych pośrednictwa w załatwieniu mieszkania, a zatem zachowanie oskarżonych nie wypełniło znamienia „pośrednictwa w załatwieniu sprawy w zamian za korzyść majątkową”,

2. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 45§1 k.k. oraz niewłaściwe niezastosowanie art. 46§1 k.k. poprzez orzeczenie przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści uzyskanej z przestępstwa w sytuacji, gdy korzyść ta w całości podlegała zwrotowi pokrzywdzonym,

3. naruszenie art. 627 k.p.k. poprzez niezasądzenie w wyroku na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. S. (1) i C. T. (1) wszystkich wydatków poniesionych przez nich w toku postępowania tytułem dojazdu pełnomocnika do Ś. celem stawiennictwa na rozprawach i zgłoszonych w mowie końcowej w wysokości 1.684,80zł., a także pominięcie P. S. (3) jako osoby zobowiązanej do uiszczenia zasądzonych kosztów postępowania.

Podnosząc te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- wyeliminowanie z opisu czynu w pkt XIX ustaleń dotyczących art. 230§1 k.k. i przyjęcie, że oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali dyspozycję z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

- w zakresie pkt XX orzeczenie solidarnie od oskarżonych na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. S. (1) i C. T. (1) obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę kwoty 129.000zł.,

- zasądzenie solidarnie od oskarżonych J. R. (1), P. S. (2) i P. S. (1) na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. S. (1) i C. T. (1) dodatkowo kwoty 1684,80zł., a w zakresie zasądzonych kwoty po 3247,20zł. przyjęcie, że osobą zobowiązaną do jej uiszczenia jest dodatkowo oskarżony P. S. (1).

We wniesionej apelacji pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego M. V. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. obrazę przepisów materialnych, polegającą na:

- naruszeniu art. 45§1 k.k. w zw. z art. 412 k.c. poprzez jego zastosowanie i orzeczenie przepadku na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych P. S. (1), J. R. (1) i P. S. (2) kwot po 259.000zł., a od P. K. kwoty 1000zł. tytułem równowartości korzyści uzyskanej z przestępstwa przypisanego oskarżonym w pkt XVI i XVII części skazującej wyroku,

- naruszeniu art. 46§1 k.k. polegającą na niezastosowaniu i nienalożeniu na oskarżonych P. S. (1), J. R. (1), P. S. (2) i P. K. tytułem środka karnego, o jakim mowa w art. 46§1 k.k. obowiązku naprawienia szkody w całości, w sytuacji, w której wniosek w tym przedmiocie został złożony i zostały spełnione wszystkie przesłanki warunkujące możliwość orzeczenia obowiązku naprawienia szkody w trybie art. 46§1 k.k.,

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, a polegała na:

- naruszeniu art. 424§1 pkt 1 i 2 k.p.k. polegające na uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób niewłaściwy, niepoddający się kontroli instancyjnej, a to w konsekwencji ogólnikowości w zakresie co do których czynów i co do których pokrzywdzonych brak jest możliwości orzeczenia obowiązku naprawienia szkody oraz co do których czynów i których pokrzywdzonych taki obowiązek istnieje, jak również w zakresie ustalenia możliwości zastosowania w niniejszej sprawie art. 412 k.c. przy jednoczesnym braku wyjaśnienia podstawy prawnej zaskarżonego wyroku w tym zakresie, w tym w szczególności w zakresie odnoszącym się do świadomości, jaka miała towarzyszyć pokrzywdzonemu.

Równocześnie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez zobowiązanie na podstawie art. 46§1 k.k. solidarnie P. S. (1), J. R. (1), P. S. (2) i P. K. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym oskarżonym w pkt XVI i XVII części skazującej wyroku poprzez zapłatę kwoty 180.000 euro na rzecz pokrzywdzonego M. V..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

1. Nie zasługuje na uwzględnienie podniesiony przez obrońców J. R. i P. S. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że z popełnienia przestępstw oskarżeni uczynili sobie stałe źródło dochodu.

Zwracając uwagę na przesłanki, którymi kierował się Sąd Okręgowy przy przyjęciu takiego ustalenia, tj. czas przez jaki dochód sprawca osiąga oraz jego częstotliwość obrońca J. R. jednocześnie zarzucił błędne, nie odpowiadające faktycznemu, określenie czasu popełnienia przestępstw przez tego oskarżonego.

Nie można zgodzić się, iż w odniesieniu do wskazanych w apelacji czynów takie określenie było niewłaściwe czy zbyt ogólnikowe.

Odwołując się do zeznań A.W. należy zwrócić uwagę, że jej relacja nie pozwala na ustalenie, iż zachowanie oskarżonych, w tym i J. R. ograniczyć można do krótkiego okresu. Nie można przy tym zapominać, że przypisane oskarżonym przestępstwo popełnione na szkodę A.W. składało się w istocie z trzech jednostkowych zachowań objętych czynem ciągłym.

W swych zeznaniach pokrzywdzona nie operuje konkretnymi datami, lecz wskazuje na zdarzenie, mające miejsce podczas Ś. (...), kiedy to P. S. zaoferował podwiezienie jej syna z W.. W 2009r. święta te przypadają na dzień (...). Należy zauważyć, że to po uzyskaniu od syna informacji, że ten wynajmuje lokal już wówczas zaproponował A.W. załatwienie mieszkania, a więc miał już zamiar jej oszukania.

W trakcie zeznań złożonych w dniu 4.11.2010r. pokrzywdzona podała, że na początku maja 2009r. P. S. nalegał na spłatę kolejnych rat za mieszkanie. (akta III/2 k. 96). Oczywistym jest więc, że do opisanych przez A. W. okoliczności poprzedniego spotkania z „urzędnikiem” w sprawie mieszkania, pożyczki na nie sumy 10.000 euro od P. S. i jej zwrotu musiało dojść wcześniej.

Jak wskazała A.W., podczas przesłuchania w dniu 23.09.2009r., do usiłowania wyłudzenia kwoty 80.000 euro doszło w czerwcu 2009r.

Dysponując tym dowodem Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił, że przestępstwa na jej szkodę J. R. i P. S. dopuścili się w okresie od kwietnia do czerwca 2009r.

Prawidłowe jest też ustalenie odnoszące się do przestępstwa popełnionego na szkodę M. S. i C. T.. To przecież relacje tych osób, w szczególności M. S. pozwalają na ustalenie, że do spotkania z J. R. doszło w maju 2010r. Jak określił M. S. po około tygodniu w rozmowie telefonicznej ze strony oskarżonego padła propozycja kupna mieszkań, a następnie w odstępach kilku dni doszło do spotkania pokrzywdzonego z (...) i kolejnych czynności. Należy zwrócić uwagę, że pieniądze przez pokrzywdzonego były przekazywane w ratach, jeszcze w połowie sierpnia 2010r. świadek przekazał 10.000zł.

Ustalenie co do okresu popełnienia tego czynu jest więc zasadne, przy czym należy zauważyć, że w odniesieniu do tego czynu Sąd I instancji nie przyjął, by został on dokonany w okolicznościach wskazanych w art. 65§1 k.k.

W przypadku przestępstwa popełnionego na szkodę M.V. materiał dowodowy nie pozwalał na bardziej precyzyjne określenie czasu dokonania tego czynu. Należy zauważyć, że czynności związane ze składanymi propozycjami, utwierdzeniem pokrzywdzonego w przeświadczeniu o możliwościach zawarcia kontraktu, przekazywaniem pieniędzy rozłożone były w znacznym przedziale czasu i żadna z uczestniczących w tym czynie osób w swych relacjach nie posługuje się precyzyjnymi datami. J. R. ocenił ten okres na 3 – 4 miesiące (II/3A k. 56).

M.V. zeznał, że propozycja interesu wyszła od J. R. podczas rozmowy telefonicznej we wrześniu 2009r.; pod koniec 2009r. doszło do inscenizacji dokonanej przez oskarżonych przed budynkiem ministerstwa w W., przekazania pieniędzy oraz jeszcze spotkania z (...), który miał okazać decyzję o budowie autostrady.

Ta ogólnikowość co do umiejscowienia poszczególnych zdarzeń w czasie nie pozwalała na bardziej precyzyjne wskazanie przez sąd orzekający daty czynu popełnionego przez oskarżonych, nie mniej jednak został on zakończony przed upływem 2009r.

Powołanie więc przez Sąd Okręgowy czasokresu działalności J. R. i P. S. – od kwietnia do grudnia 2009r. przy rozważaniach o zaistnieniu warunków wskazanych w art. 65§1 k.k. jest prawidłowe.

Czas trwania działalności przestępnej nie jest zresztą wyznacznikiem, który miałby decydować o ustaleniu, iż sprawcy z popełnienia przestępstwa uczynili sobie stałe źródło dochodu. Nawet bowiem jego krótkotrwałość nie stanowi przeszkody dla takiego ustalenia.

Niezbędnym zaś jest wykazanie elementu stałości i systematyczności takich zachowań, które przysparzają sprawcy profity z przestępstwa.

Powołane przez obrońcę P. S. w uzasadnieniu apelacji orzeczenia dotyczą przypadków indywidualnych i sprowadzających się do jednolitych rozciągniętych w długim okresie zachowań (paser), które najdobitniej obrazują taki schemat.

Stale źródło dochodu może stanowić wielość przestępstw przy założeniu, że nie są one przypadkowe, lecz wynikają z uprzedniego zamiaru sprawcy. Taki ogólny zamiar obejmować winien chęć popełnienia czynów przestępnych celem osiągnięcia nie tylko jednorazowej korzyści majątkowej, lecz korzyści powtarzalnej. Bez znaczenia pozostaje czy zajdzie tożsamość osób pokrzywdzonych czy też czyny dotyczyć będą różnych osób. Sprawca planuje uzyskiwanie przewidywalnych korzyści przy wykorzystaniu z reguły tej samej sposobności i podobnego mechanizmu działania.

Stalość i systematyczność dochodów nie oznacza wyłącznie ich regularności tak co do wysokości korzyści jak i czasokresu ich uzyskiwania. Musi ona być objęta świadomością sprawcy, który planuje dokonywanie przestępstw, liczy na ich opłacalność i obejmuje swym zamiarem ich powtarzalność dla uzyskania korzyści materialnych. Sprawca zamierza popełnić przestępstwa dla osiągnięcia z nich zysku, nie traktuje tego jako czynności jednorazowej, lecz powtarzalnej, przynoszącej mu co pewien czas określony dochód.

Taki właśnie zamiar towarzyszył oskarżonym J. R. i P. S., którzy ze swego procederu uczynili niejako sposób na życie, traktując je jako łatwe źródło uzyskania pieniędzy.

Należy zauważyć, że w okresie od kwietnia do grudnia 2009r. popełnili oni szereg czynów przestępnych, które charakteryzowały się podobnym schematem działania i brakiem przypadkowości.

Na zamiar traktowania przestępstwa jako przysparzającego stałe źródło dochodu wskazują wyjaśnienia złożone przez P. S. w dniu 10.12.2010r. Oskarżony wskazał, że razem z J. R. wpadli na pomysł, by przez znajoma J. R. – E. wyłudzać pieniądze od osób, które ona знаła. Osobę tę wtajemniczyli w zamierzony proceder załatwiania mieszkań, ustalili nawet kwotę, jaką miała otrzymać od każdej przysłanej ofiary (II/2A).

Wyjaśnienia te obrazują nie tylko uprzednie zaplanowanie przez oskarżonych schematu działania, krąg osób, dla których ich „propozycje” były przeznaczone, ale i przewidywalność kolejnych czynów przestępnych w krótkich okresach czasu, przynoszących stały i pewny dochód. Analiza okoliczności czynów popełnionych w tym okresie wskazuje, że dochód taki uzyskiwali, a nawet „dbali” o jego uzyskanie, ponagłając pokrzywdzonych o płatność kolejnych rat, proponując nawet ze swej strony pożyczki.

O tym, iż oskarżeni liczyli się z realną możliwością uzyskiwania takiego zysku świadczy właśnie istota popełnianych przestępstw i grono osób, które planowali oszukać, licząc nie tylko na ich łatwowierność, ale i chęć uzyskania przez pokrzywdzonych korzyści z proponowanych transakcji.

W tych okolicznościach, nie podzielając argumentacji skarżących, ustalenia Sądu Okręgowego, iż P. S. i J. R. w odniesieniu do poszczególnych wskazanych w części dyspozytywnej wyroku przestępstw uczynili sobie z ich popełnienia stałe źródło dochodu, uznać należało za prawidłowe, nie stanowiące obrazy art. 65§1 k.k.

2. Nie zasługują też na uwzględnienie zarzuty zawarte w apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych M. S. i C. T. wskazujące na błędne przyjęcie przez Sąd Okręgowy, iż oskarżeni swoim zachowaniem dopuścili się czynu określonego w art. 230§1 k.k.

Wbrew zeznaniom składanym przez oszukane przez oskarżonych osoby nie ma wątpliwości, iż w odniesieniu do wskazanych w wyroku poszczególnych czynów uznanie przez Sąd I instancji, że zachowanie to stanowiło przestępstwo płatnej protekcji jest zasadne.

W swych wyjaśnieniach J. R., P. S. i P. S. opisali mechanizm przestępstw polegających na tzw. załatwianiu mieszkań, których podstawowe elementy były jednakowe: poinformowanie danej osoby o możliwości załatwienia mieszkania przy wykorzystaniu posiadanych znajomości, utwierdzanie pokrzywdzonych w takim przekonaniu poprzez inscenizowanie określonych sytuacji, w których odegranie zaangażowano także inne osoby i pobieranie od pokrzywdzonych pieniędzy.

(...) w załatwieniu sprawy polegało na kontaktowaniu pokrzywdzonych z „urzędnikami”, przekazywaniu pieniędzy czy wręcz ułatwianiu zapłaty ustalonej kwoty poprzez udzielanie pożyczek.

Podobny schemat miało też przestępstwo popełnione na szkodę M.V..

Zgodzić należy się ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, że osoby na których szkodę oskarżeni dopuścili się tego rodzaju przestępstw miały świadomość, że przekazywane przez nich kwoty stanowiły w istocie łapówkę za załatwienie sprawy.

Wskazują na to wprost wyjaśnienia samych oskarżonych.

P. S. podczas przesłuchania w dniu 10.12.2010r. odnosząc się do osoby A.W. podał, że informując ją o znajomym urzędniku, który może załatwić przydział na mieszkanie powiedział także, że „tylko że będzie go trzeba wynagrodzić łapówką”. Podobnie w przypadku L.R., któremu wprost zakomunikował, że to się wiąże z korupcją i prosił o dyskrecję (II/2A k. 157).

Wyjaśniając okoliczności przestępstwa na szkodę M.V. oskarżony wskazał, że w istocie przekazane im pieniądze nie stanowiły jego własności, lecz osób, które znalazł M.V. jako inwestorów, wyrazem tego była postawa M.V., który również chciał jakiejś kwoty za znalezienie inwestora, lecz J. R. przekonał go, że pieniądze te przeznaczone są dla ministra (II/2A k. 179).

Okoliczności te potwierdził P. S., który wyjaśnił, że w rozmowie z M.V. informował go, ile chce jako urzędnik za załatwienie kontraktu (II/1 k. 40).

Także w odniesieniu do M. S. P. S. podał, że J. R. wyjaśnił pokrzywdzonemu, iż żeby zdobyć mieszkanie trzeba dać łapówkę urzędnikowi (II/2A k. 180).

Również P. S. ustosunkowując się do swych roli w poszczególnych czynach wyjaśnił, że pokrzywdzeni przekazywali pieniądze na łapówki, aby uzyskać przychylność „urzędnika”; on prowadził z nimi rozmowy w ten sposób, że „doskonale wiedzieli na czym rzecz polega”- k. 549.

Należy zauważyć, że wyjaśnienia odnoszące się do kwestii świadomości przeznaczenia wręczanych pieniędzy znajdują potwierdzenie w zeznaniach J. J., osoby którą oskarżeni w podobny sposób zamierzali doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Jak przyznał ten świadek został on przez oskarżonych poinformowany, że osoba, która dysponuje mieszkaniami za odpowiednią łapówkę może takie mieszkanie załatwić (III/9 k. 1).

To nie tylko wyjaśnienia oskarżonych, ale jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy okoliczności towarzyszące poszczególnym czynom nie pozostawiały wątpliwości co do charakteru przekazywanych pieniędzy.

Do takich okoliczności należy zaliczyć: sposób przekazywania pieniędzy (bez pokwitowań, „urzędnikowi”, ratami), miejsce ich przekazania (czasami poza siedzibą urzędu, we wskazanym lokalu, domu), niedotrzymywanie przewidzianej przepisami formy nabycia mieszkania (w drodze przetargu) czy wreszcie wyraźną dysproporcję pomiędzy rzeczywistą wartością mieszkania a przekazaną kwotą.

Te obiektywne elementy zdarzeń jednoznacznie świadczą o tym, że oszukane przez oskarżonych osoby wiedziały jaki jest cel przeznaczenia przekazywanych przez nie pieniędzy i chcąc uzyskać spodziewaną zdecydowanie wyższą korzyść godziły się na to.

W odniesieniu do M. S. nie można nie dostrzec faktu, że musiał on być świadom ceny rynkowej mieszkań w sytuacji wykonywanej przezeń pracy, zaś możliwość targowania się o cenę „zakupu” i miejsca przekazywania następnie uzgodnionej kwoty co do świadomości jej znaczenia nie pozostawiają wątpliwości.

Dokonana w tym zakresie przez Sąd Okręgowy ocena znaczenia przekazywanych kwot jest logiczna i nie narusza zasad wskazanych w art. 7 k.p.k., zaś przedstawioną w uzasadnieniu apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych M. S. i C. T. odmienną interpretację wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków należy uznać za polemikę z prawidłowo poczynionymi ustaleniami.

W sposób właściwy Sąd I instancji przyjął więc, że oskarżeni w różnych konfiguracjach w odniesieniu do poszczególnych przypisanych im czynów powołując się na posiadane wpływy w instytucjach samorządowych i państwowych podjęli się pośrednictwa w załatwieniu sprawy.

Znamieniem niezbędnym dla przestępstwa płatnej protekcji jest podjęcie się przez jego sprawcę pośrednictwa w zamian za korzyść majątkową lub osobistą albo za jej obietnicę.

Wbrew argumentom pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych M. S. i C. T. nie można interpretacji tego znamienia utożsamiać wyłącznie z korzyścią dla sprawcy.

Oczywiście jest to sytuacja najbardziej typowa, gdy w zamian za pośrednictwo sprawca płatnej protekcji otrzymuje korzyść majątkową, nie można jednak wykluczyć przypadku, w którym otrzymaną kwotą dzieli się z osobą, na której wpływy się powołuje lub przekazuje jej całą kwotę, chcąc by to ona korzyść z jego przestępstwa odniosła.

Należy zauważyć, że nic nie nakazuje w sposób odmienny od wskazanego w ustawie interpretować pojęcia „korzyści majątkowej” użytego w normie art. 230§1 k.k. Zgodnie zaś z definicją tego wyrażenia zawartą w art. 115§4 k.k. jest to korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego”.

Nawet więc gdyby przyjąć ustalenie, że oskarżeni zapewniali (wbrew ich rzeczywistemu zamiarowi towarzyszącemu tym czynom), że za pośrednictwo w załatwieniu sprawy nie chcą i nie otrzymają żadnych pieniędzy, gdyż w całości są one przeznaczone dla osoby, która sprawę załatwi to zrealizowaliby kwestionowane przez skarżącego znamię przestępstwa z art. 230§1 k.k.

Zachowanie oskarżonych nie sprowadzało się wyłącznie do popełnienia przestępstwa oszustwa, lecz wyczerpywało także wszystkie niezbędne elementy przestępstwa płatnej protekcji.

Przyjętą przez Sąd Okręgowy kwalifikację prawną zachowań oskarżonych należy uznać za w pełni uprawnioną i prawidłową.

3. Przyjęcie przez Sąd I instancji takiej kwalifikacji prawnej rodzi także inne skutki, w tym w zakresie odnoszącym się do możliwości orzeczenia wobec sprawcy obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46§1 k.k.

Podnoszone przez pełnomocników oskarżycieli posiłkowych M.V. oraz M. S. i C. T. teoretyczne uwagi odnoszące się do warunków niezbędnych dla orzeczenia tego środka karnego oraz jego charakteru są oczywiście trafne, lecz wniosek o ich zaistnieniu w niniejszej sprawie uznać należy za chybiony.

Brak takiej możliwości wynika z dokonanego przez sąd orzekający ustalenia, że oskarżeni dopuścili się przestępstwa płatnej protekcji.

Oznacza to, że przekazanych przez oskarżycieli posiłkowych kwot nie można traktować jako niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Sytuacja taka miałaby miejsce wówczas gdyby przekazana kwota stanowić miała ekwiwalent za ustalone świadczenie wzajemnie i przy tym zgodne z prawem.

Tak jednak wszak nie było. Oskarżyciele posiłkowi mieli świadomość, że przekazywane sumy nie stanowią zapłaty za korzyść w postaci mieszkania czy kontraktu, które chcieli uzyskać i nie stanowiły ekwiwalentu tych świadczeń, lecz były w ich świadomości zapłatą za określone niezgodne z prawem zachowanie się urzędnika, stanowiąc łapówkę.

Na okoliczności za taką świadomością przemawiające wskazano powyżej.

Odnosząc się do uwagi zawartej w uzasadnieniu apelacji pełnomocnika M.V., iż przekazana kwota miała stanowić prowizję, pomijając sprzeczność tych zeznań z wyjaśnieniami oskarżonych, należy stwierdzić, że w takiej sytuacji prowizja ta nie była niczym innym niż zapłatą za działania przez oskarżonych podjęte: skontaktowaniem oskarżonego z osobą, na wpływy której się powoływali, a więc płatną protekcją.

Na charakter świadczenia dokonanego w ramach czynu z art. 230§1 k.k. zwracano uwagę w orzecznictwie. Powołać tu można m.in. stanowisko zawarte w wyroku SN z dnia 26.10.1971r. (V KRN 391/71), w którym wskazano, że korzyść przysparzana sprawcy takiego czynu ma charakter świadczenia dokonywanego „świadomie w zamian za dokonanie czynu zabronionego”.

Podobny pogląd wyraził w piśmiennictwie L. K., odmawiając w istocie osobie, która taką korzyść wręczyła przmiotu osoby pokrzywdzonej. ‘Świadczenie dokonywane za przestępne pośrednictwo nie może być uznane za „niekorzystne rozporządzenie mieniem”, gdyż stanowi niegodziwe rozporządzenie mieniem w rozumieniu art. 412 k.c.’ (Przestępstwo płatnej protekcji a przestępstwo oszustwa – PiP 5/2005).

Właśnie do takich świadczeń ma zastosowanie art. 412 k.c. i uwagi wyrażone w tym zakresie przez Sąd Okręgowy należy podzielić.

Osoba, która spełnia świadczenie w zamian za dokonanie czynu zabronionego czy niegodziwego nie dokonuje niekorzystnego rozporządzenia mieniem w rozumieniu przepisów ustawy – kodeks karny i mienie, którym rozporządza nie jest objęte ochroną prawną.

W takim przypadku brak jest podstaw do orzeczenia wobec sprawcy środka karnego na podstawie art. 46§1 k.k. czy obowiązku naprawienia szkody w oparciu o treść art. 72§2 k.k.

Podniesione w tym zakresie zarzuty apelujących należało uznać za niezasadne.

4. Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary wymierzonej P. G. (1) sformułowanego przez oskarżyciela publicznego zwrócić należy najpierw uwagę na nieprawidłowość dokonanej przez Sąd I instancji ustalenia i wynikającej stąd konsekwencję w postaci przyjęcia niewłaściwej kwalifikacji prawnej popełnionego przez oskarżonego czynu.

Należy zauważyć, że Sąd Okręgowy przyjął, iż przypisany P. G. czyn stanowi typ kwalifikowany przestępstwa z art. 286§1 k.k. ze względu na fakt, że jego przedmiotem było „mienie znacznej wartości”.

Podkreślenia wymaga, że dla przyjęcia odpowiedzialności karnej w oparciu o art. 294§1 k.k. niezbędnym jest wykazanie, że sprawca przestępstwa typu podstawowego ma świadomość, iż jego przedmiotem jest mienie znacznej wartości.

Treść uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego nie zawiera żadnych uwag, które mogłyby pozwolić na odniesienie się do przesłanek, które na wnioskowanie o posiadaniu przez oskarżonego takiej świadomości pozwalały. Zawiera ono jedynie stwierdzenie, że „oskarżony znał ogólny schemat tego oszustwa” – k. 41.

W istocie analiza dowodów osobowych, które pozwoliłyby na ocenę posiadanej przez P. G. wiedzy co do schematu zaplanowanego przez inne osoby przestępstwa na szkodę M. i M. S. (3) na inne ustalenie nie pozwala.

Sam oskarżony udziałowi w czynie przestępnym zaprzeczył, zaś wyjaśnienia obciążających go osób są enigmatyczne.

J. R. podał, iż w oszustwie P. G. odegrał rolę urzędnika i za swój udział otrzymał kwotę 500 – 1000zł.

Natomiast P.S. wyjaśnił, że rozmowę z P. G. przeprowadził J. R.. Oskarżony musiał znać ogólny zarys przestępstwa, chociaż P. S. wątpił by J. R. wprowadził go w jego szczegóły.

Zwrócić tu należy również uwagę na wyjaśnienia P. M., osoby która wzięła udział w tym przestępstwie. Wyjaśnienia odnoszące się do roli, jaką P. M. odegrał wskazują, że był on świadom, że P. S. i J. R. chcą kogoś oszukać, ale nie wprowadzali go w szczegóły. Potwierdził on jednocześnie, że w zaplanowanej inscenizacji wzięł także udział P. G..

Dysponując takim materiałem dowodowym nie można w sposób nie budzący wątpliwości dokonać ustalenia, że P. G. wiedział nie tylko o szczegółach zamierzonego przez inne osoby przestępstwa, ale i że miał świadomość, iż ma ono dotyczyć mienia o znacznej wartości.

Zasady logiki wskazują, że tak P. M. jak i P. G. zostali poinstruowani o sposobie odegrania zleconych im ról, wiedząc że ma to służyć do wprowadzenia w błąd pokrzywdzonych, nie mając zaś świadomości wysokości spodziewanej przez J. R. i P. S. korzyści majątkowej z tego przestępstwa. Wyrazem tego są niewielkie kwoty, jakie uzyskali oni za swój udział w tym czynie.

Brak jest więc podstaw do przyjęcia, że przypisanego mu czynu P. G. dopuścił się w typie kwalifikowanym z uwagi na znamię mienia znacznej wartości.

Wbrew zarzutowi apelującego za trafne należy uznać zastosowanie wobec P. G. instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.

W istocie poza zarzutem uprzedniej wielokrotnej karalności oskarżonego skarżący nie podnosi innych argumentów, które takie rozstrzygnięcie pozwalaby uznać za błędne.

Należy zauważyć, że uwagi wskazujące na rolę oskarżonego w czynie zaplanowanym przez inne osoby, uwiarygodnienie działań P. S. i J. R. oraz wynikające stąd upewnienie pokrzywdzonych w błędzie są istotą formy zjawiskowej przypisanego P. G. czynu i nie mogą rzutować na ocenę możliwości zastosowania wobec niego instytucji określonej w art. 19§2 k.k.

Taką okolicznością jest natomiast prawidłowo ustalona przez Sąd Okręgowy podrzędność roli oskarżonego, posiadanie przezeń tylko ogólnego zarysu przestępstwa, w którym bierze udział jak i niewielka w porównaniu do innych osób korzyść, jaką z tego czynu odniósł.

W tych okolicznościach nawet kara pozbawienia wolności orzeczona w granicach dolnego progu ustawowego zagrożenia raziła by swą niewspółmiernością, zwłaszcza mając na uwadze kary wymierzone sprawcom tego czynu - P. S. i J. R..

Ze względu na dokonaną zmianę kwalifikacji prawnej czynu P. G. za podstawę wymiaru kary Sąd Apelacyjny przyjął art. 60§6 pkt 4 k.k.

5. Nie zasługuje na uwzględnienie podniesiony przez prokuratora zarzut naruszenia art. 14§1 k.p.k.

Zwrócić należy uwagę na jego niewłaściwość.

Zarzut, wskazujący na obrazę art. 14 § 1 k.p.k., ma uzasadnienie wyłącznie w tych sytuacjach, gdy rodzaj wydanego orzeczenia wskazuje na wyjście sądu w zaskarżonym orzeczeniu poza ramy zdarzenia faktycznego objętego zarzutem aktu oskarżenia, wtedy bowiem jedynie uznać można, że doszło do naruszenia zasady skargowości. Natomiast w razie nieodniesienia się w ogóle, lub też błędnego odniesienia się, do kwestii możliwości zakwalifikowania zachowania oskarżonego (w świetle ustalonego w sprawie stanu faktycznego) pod inny niż w akcie oskarżenia przepis ustawy karnej i to w sytuacji, gdy przyczyną takiego rozumowania jest sposób postrzegania granic czynu zarzuconego, podnoszony powinien być właśnie zarzut obrazu prawa materialnego, a to art. 11 § 1 k.k. (wyrok SN z dnia 5.09.2006r. IV KK 194/06 OSNwSK 1663/1/2006).

Niezależnie jednak od powyższego należy stwierdzić, iż pogląd apelującego, że przy dokonanych ustaleniach wskazujących na odmienne w porównaniu z zarzutem aktu oskarżenia elementy czynu jak: data jego popełnienia, miejsce czynu, inna kwota rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego Sąd Okręgowy winien dokonać modyfikacji opisu czynu i skazać za niego oskarżonych jest nieuprawniony.

Oczywiście, iż sąd orzekający nie jest związany ani opisem czynu ani też wskazaną przez oskarżyciela jego kwalifikacją prawną i może dokonać niezbędnych w tym zakresie modyfikacji pod warunkiem, że ustalenia te dotyczą tego samego zdarzenia historycznego.

Zgodnie z zasadą skargowości sąd nie może bowiem wyjść poza podstawę faktyczną aktu oskarżenia.

Autor apelacji, formułując zarzut obrazu prawa procesowego powołuje, iż treść zarzutu postawionego J. R., P. S. i P. S. pozwala na ustalenie, że zamiarem oskarżyciela publicznego było oskarżenie ich o czyn popełniony na szkodę M.A.. Wyrazem tego było powołanie się na zeznania tej osoby jako dowodu na poparcie oskarżenia.

Lektura uzasadnienia aktu oskarżenia w istocie pozwala na ustalenie zdarzenia faktycznego, którego miałby dotyczyć postawiony wyżej wymienionym oskarżonym zarzut.

W zdarzeniu tym mieliby uczestniczyć m.in. trzech oskarżeni, którzy w wyniku podjętych przez siebie oszukańczych działań doprowadzić mieli osobę pokrzywdzoną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w zamian za zawarcie umowy na budowę mieszkań. Co istotne, to obejmując swą skargą to właśnie zdarzenie oskarżyciel publiczny osobę pokrzywdzoną określaną jako (...) utożsamia z osobą M. A. (1).

Słusznie zauważa Sąd Okręgowy, że identyfikacja taka jest błędna. Już proste zestawienie przedstawionego przez oskarżyciela zdarzenia z zeznaniami złożonymi przez M. A. temu bowiem przeczy.

Świadek ten przesłuchany zresztą tylko raz w toku postępowania przygotowawczego w sposób odmienny od zaprezentowanego w uzasadnieniu aktu oskarżenia przedstawia przebieg przestępstwa popełnionego na jego szkodę.

Odmienność ta dotyczy daty tego czynu, miejsca jego popełnienia, wysokości kwoty, którą rozporządził oraz jej przeznaczenia. Zgodzić się można ze skarżącym, że są to te elementy, których modyfikacji sąd orzekający mógłby w ramach pierwotnego opisu zarzutu dokonać, ale tylko w sytuacji tożsamości zdarzenia historycznego.

Tymczasem zeznania M.A. wskazują, że w przypadku przestępstwa popełnionego na jego szkodę spośród oskarżonych osób uczestniczył jedynie P. S., którego świadek sylwetkę zidentyfikował na zdjęciach sygnalitycznych. Przyznać trzeba, że rozpoznał on też J. R., lecz jednocześnie podał, że osoba ta nie uczestniczyła w rozmowach, znajdowała się na zewnątrz hotelu przy samochodzie.

W swych zeznaniach M.A. nie wskazał by ktokolwiek podawał się za urzędnika mającego załatwić kontrakt lub by w późniejszym okresie kontaktował się z nim J. R., zapewniając, że pieniądze zostaną mu zwrócone.

Brak jest wątpliwości w świetle relacji tego świadka, że opisane w uzasadnieniu aktu oskarżenia zdarzenie nie jest tożsame z przestępstwem popełnionym na szkodę M.A..

Jednocześnie treść powołanych przez apelującego wyjaśnień P. S., P. S., J. R. oraz zeznań P. G. pozwala na ustalenie, że doszło także do popełnienia przestępstwa na szkodę osoby określanej jako (...). Należy przy tym zauważyć, że wbrew pogładowi skarżącego materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie aby w czynie tym brał udział P. S..

Co jednak istotne dla oceny podjętego przez Sąd I instancji rozstrzygnięcia to niebudzący wątpliwości fakt, że zdarzenia objętego zarzutem sformułowanym w akcie oskarżenia nie można utożsamiać z przestępstwem popełnionym na szkodę M.A..

Przeciwko przyjęciu tożsamości zdarzenia historycznego przemawia brak identyczności podmiotów oskarżonych o udział w zdarzeniu oraz identyczności podmiotów pokrzywdzonych.

Dokonanie w tej sytuacji proponowanej przez apelującego modyfikacji opisu czynu byłoby przyjęciem przez sąd innego zdarzenia niż objętego zarzutem aktu oskarżenia, stanowiąc wówczas tym samym obrazę art. 14§1 k.p.k.

6. Za oczywistą omyłkę sądu należy uznać wskazany przez prokuratora błąd dotyczący opisu czynu zawartego w punkcie XIX części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

Treść zeznań pokrzywdzonych: M. S. i C. T. wskazuje bowiem, że przekazali oni oskarżonych pieniądze w trzech ratach po 44.000zł. Łączna kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonych wyniosła więc 132.000zł., nie zaś 130.000zł., jak przyjął to Sąd Okręgowy w opisie czynu.

7. Podobnej omyłki dopuścił się Sąd Okręgowy w przypadku określenia wysokości łącznej kwoty niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez A. W. w opisie czynu wskazanego w punkcie II części dyspozytywnej wyroku.

Dokonane w sposób prawidłowy ustalenia w oparciu o zeznania pokrzywdzonej pozwalają na przyjęcie, że przekazała ona oskarżonym kwoty: 43.300zł., 52.000zł. oraz 14.500zł. Łączna ich suma wynosi więc 109.800zł., nie zaś 110800zł., jak przyjął Sąd I instancji.

8. Błędne jest też rozstrzygnięcie zawarte w punkcie XXXIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku w postaci zaliczenia P. K. okresu zatrzymania na poczet kary pozbawienia wolności.

Jak wynika z treści wyroku za przypisany oskarżonemu w punkcie XVII części dyspozytywnej orzeczenia wymierzono tylko karę grzywny. Tak więc to na poczet tej kary zgodnie z art. 63§1 k.k. winien ulec zaliczeniu okres zatrzymania.

W tym zakresie Sąd Apelacyjny dokonał zmiany orzeczenia.

9. Za zasadny należy uznać zarzut podniesiony przez obrońcę P. S. dotyczący błędnego określenia daty popełnienia przypisanego temu oskarżonemu przestępstwa z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 270§1 k.k.

W istocie w przyjętym przez Sąd Okręgowy okresie czynu przestępnego, jak wynika z danych dotyczących karalności P. S. był pozbawiony wolności, a tym samym nie mógł wówczas popełnić tego występku.

Nie oznacza to jednak, by nie był jego sprawcą. Fakt ten potwierdził on w swych wyjaśnieniach złożonych podczas przesłuchania w dniu 4.01.2011r. oraz w dniu 25.03.2011r., podając że załatwił prawo jazdy dla P. S.. Także na rozprawie w dniu 11.02.2013r. przyznał, że nie tylko skontaktował P. S. z osobą, która podrobiła prawo jazdy, ale i osobie tej przekazał dane osobowe i zdjęcie tego oskarżonego oraz zaliczkę w kwocie 3000zł.

Należy zauważyć, że oskarżony wyjaśniając okoliczności tego czynu nie wskazał okresu, w jakim miał on miejsce.

Na usytuowanie tego zdarzenia w czasie pozwalają jedynie wyjaśnienia P. S.. Potwierdzając okoliczności uzyskania podrobionego prawa jazdy, w tym wskazując na rolę, jaką odegrał w nim P. S., oskarżony podczas przesłuchania w dniu 24.03.2011r. podał, iż do czynu tego doszło w latach 2009 – 2010 (akta II/2B – k. 225).

W sytuacji gdy bezspornym jest, że chodzi o to samo zdarzenie historyczne, a P. S. potwierdza dokonanie tego czynu przestępnego Sąd Apelacyjny był uprawniony do zmiany opisu czynu poprzez wskazanie innej daty przestępstwa.

10. Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut obrońcy oskarżonego J. R. błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 263§2 k.k.

W uzasadnieniu apelacji skarżący zarzutu tego nie rozwinął, powołując się jedynie na wyjaśnienia oskarżonego, że amunicję nabył on w sklepie na podstawie posiadanego zezwolenia.

Takie stwierdzenie nie jest uzasadnione. Zwrócić bowiem należy uwagę na relację J. R., który wskazał że zakwestionowaną amunicję nabył bądź w sklepie bądź też od prezesa strzelnicy w P. (wyjaśnienia z dnia 29.11.2011r.).

Bezsporne jest, że oskarżony posiadał zezwolenie na posiadanie 2 sztuk broni sportowej.

Należy zauważyć, że zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 21.05.1999r. o broni i amunicji wydane pozwolenie na posiadanie broni obejmuje również posiadanie amunicji, przy czym dotyczy to wyłącznie amunicji do tej broni, tj. tej, na której posiadanie wydane zostało pozwolenie.

Zabezpieczone w toku przeszukania naboje alarmowe (...) nie były przeznaczone do żadnej ze sztuk broni, na których pozwolenie oskarżony posiadał.

Niezależnie więc od źródła, z jakiego J. R. nabył tę amunicję to musiał być świadomy tego, że nie jest ona objęta pozwoleniem, które uzyskał.

Poczynione przez Sąd Okręgowy w tym zakresie ustalenia należy uznać za prawidłowe.

11. Za trafne należy uznać zarzuty oskarżyciela publicznego dotyczące naruszenia art. 60§3 k.k. bądź poprzez błędne zastosowanie lub też niezastosowanie tej instytucji wobec poszczególnych oskarżonych.

a) W swej apelacji skarżący podniósł, iż w sposób błędny Sąd Okręgowy przyjął, iż zachodzą przesłanki do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary: wobec P. S. w zakresie czynu opisanego w punkcie VIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, wobec P. S. i J. R. w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie XIV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, wobec J. R. w zakresie czynu opisanego w punkcie XVI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz wobec P. S. w zakresie czynu opisanego w punkcie XIX części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

W uzasadnieniu środka odwoławczego prokurator wskazał na te okoliczności, które jego zdaniem przeczyć miały możliwości zastosowania tej instytucji prawa materialnego.

Merytoryczne odniesienie się do podnoszonych zarzutów i uzasadniających ich uwag nie jest możliwe z uwagi na naruszenie przez Sąd I instancji art. 424§2 k.p.k.

Podkreślenia wymaga, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera żadnych rozważań, które wskazywałyby na okoliczności, które zdaniem Sądu I instancji przemawiały za przyjęciem, iż spełnione zostały niezbędne przesłanki ustawowe, które obowiązywały do nadzwyczajnego złagodzenia kar.

Poza bowiem przytoczeniem poglądów orzecznictwa odnoszących się do tej instytucji, Sąd Okręgowy poprzestał na autorytatywnym stwierdzeniu, że zastosował nadzwyczajne złagodzenie kary co do przestępstw na szkodę M. i M. S. (3), F. de B. i L. R., M. V., M. S. (1) i C. T. (1).

Brak przytoczenia okoliczności, które sąd miał na względzie przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary narusza przepisy postępowania karnego odnoszące się do wymogów, jakim winno odpowiadać uzasadnienie wyroku i jednocześnie uniemożliwia w tym zakresie kontrolę instancyjną zasadności podjętego rozstrzygnięcia.

Uchybienie to musi skutkować uchYLENIEM w odniesieniu do tych czynów wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd I instancji winien poddać analizie treść wyjaśnień złożonych przez oskarżonych nie tylko pod kątem podawanych przez nich informacji, ale również ich stanowczości oraz etapu, na którym zostały one złożone (ze względu na potrzebę oceny subiektywnego przekonania danej osoby o przekazaniu nieznanym organowi ścigania wiadomości).

Dopiero taka analiza i danie jej wyrazu w treści uzasadnienia pozwolić bowiem może na ustalenie, czym kierował się sąd orzekający przyjmując, że spełnione zostały przesłanki "ujawnienia informacji" w rozumieniu art. 60§3 k.k.

Dokonując jej, Sąd Okręgowy nie powinien poprzestać na ogólnikowych stwierdzeniach, lecz winien zwrócić uwagę na ocenę braku takich przesłanek wyrażoną w apelacji prokuratora.

b) Zasadny jest też zarzut błędnego powołania przez Sąd I instancji przepisu art. 60§3 k.k. w przypadku czynów przypisanych oskarżonym P. S. i J. R. w punkcie VI i XXI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

Możliwość zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie tego przepisu ma miejsce jedynie wówczas gdy sprawca współdziałał w popełnieniu przestępstwa z innymi osobami, a nie tylko jedną. Tymczasem przypisanych im czynów P.S. i J. R. dopuścili się współdziałając jedynie ze sobą, bez udziału innych osób.

Należy zauważyć, że pomimo powołania art. 60§3 k.k. orzeczone wobec P. S. i J. R. w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie XXI oraz wobec P. S. w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie VI kary pozbawienia wolności wymierzone zostały w granicach ustawowego zagrożenia przewidzianego przez powołane w kwalifikacji prawnej przepisy.

Podzielając zasadność zarzutu wystarczającym było więc w tych przypadkach wyeliminowanie przepisu art. 60§3 k.k. z podstawy wymiaru kary.

c) Trafny jest też zarzut dotyczący nieprawidłowości kary wymierzonej J. R. za czyn opisany w punkcie VI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Pomijając wskazany wyżej brak podstaw faktycznych do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, przy ustaleniu, że czynu tego oskarżony dopuścił się czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu sąd zobligowany był, mając na uwadze treść art. 65§1 k.k., do orzeczenia wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia wskazanego przez sankcję art. 286§1 k.k., czego nie uczynił.

Stwierdzone uchybienie przemawiało za uchyleniem wyroku także i w odniesieniu do tego rozstrzygnięcia.

d) Na uwzględnienie zasługują też podnoszone na korzyść oskarżonych zarzuty oskarżyciela publicznego wskazujące na błędne ukształtowanie orzeczonych kar.

W przypadku przypisanego J. R. czynu opisanego w punkcie VIII części dyspozytywnej wyroku stosując nadzwyczajne złagodzenie kary Sąd Okręgowy przy ustawowym zagrożeniu przewidzianym przez przepis art. 294§1 k.k. winien mieć na uwadze treść art. 60§6 pkt 3 k.k. i dokonać wyboru rodzaju i wysokości kary w sposób w nim przewidziany.

Z uwagi na zakres apelacji i niekwestionowanie przez skarżącego zasadności ustaleń co do wystąpienia przesłanek z art. 60§3 k.k. możliwe było dokonanie przez Sąd Apelacyjny zmiany rozstrzygnięcia w tym zakresie.

Uwzględniając znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu, motywację zachowania oskarżonego oraz wysokość osiągniętej korzyści majątkowej za współmierne należało uznać orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 11 miesięcy.

Podobnie błędnie zostały orzeczone wobec J. R. i P. S. kary za czyn opisany w punkcie XIX części dyspozytywnej wyroku.

Przy przyjętej kwalifikacji prawnej – art. 230§1 k.k. i art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. nadzwyczajne złagodzenie kary winno nastąpić w sposób określony przez art. 60§6 pkt 4 k.k., nie zaś poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności.

Mając na uwadze wartość korzyści odniesionej z popełnionego przestępstwa, sytuację materialną oskarżonych oraz ich możliwości zarobkowe Sąd Apelacyjny orzekł wobec P. S. i J. R. kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30zł.

W nieprawidłowy sposób orzeczono też kary wobec P. S. i P. S. za czyn opisany w punkcie XVI części dyspozytywnej wyroku.

Nadzwyczajne złagodzenie kary obligowało sąd do ukształtowania ich na zasadach wskazanych przez art. 60§6 pkt 3 k.k., dokonując wyboru rodzaju i wysokości kary w sposób w nim przewidziany.

Mając na uwadze zakres apelacji oraz podzielenie przez skarżącego stanowiska o zaistnieniu przesłanek określonych przepisem art. 60§3 k.k. Sąd Apelacyjny dokonał zmiany w tym zakresie zaskarżonego orzeczenia.

Uwzględniając wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonych czynu wynikający ze sposobu i okoliczności jego popełnienia oraz motywu działania, rozmiar osiągniętej korzyści materialnej, uprzednią wielokrotną karalność m.in. za przestępstwa przeciwko mieniu za proporcjonalne do wagi popełnionego przestępstwa uznano orzeczenie wobec P. S. i P. S. kar 11 miesięcy pozbawienia wolności.

e) Sąd Apelacyjny uchylił także orzeczenia zawarte w punktach III, X, XV, XVIII i XX części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku związane z wyżej wskazanymi wadliwymi rozstrzygnięciami, a odnoszące się do orzeczonych środków karnych przepadku równowartości korzyści majątkowych.

Za oczywiste zasadny należy uznać podniesiony w tym zakresie zarzut przez obrońcę P. S.. Jak wynika z treści uzasadnienia wyroku Sąd Okręgowy orzekając ten środek karny mając na uwadze ogólną wysokość korzyści

majątkowej osiągniętej z danego przestępstwa dokonał mechanicznego jej podziału, uwzględniając jedynie liczbę osób w czynie uczestniczących.

Tymczasem z uwagi na mechanizm działania i różną wagę odegranych ról w poszczególnych przestępstwach, jak wynika z wyjaśnień oskarżonych dochodziło do różnego podziału uzyskanej korzyści.

Niewątpliwie wskazany w art. 45§1 k.k. środek karny ma charakter indywidualny, ma on w swym zamierzeniu pozbawić sprawcę korzyści, którą ten odniósł, tym samym korzyści ściśle określonej. W przypadku współsprawców winien więc być on orzeczony w takich rozmiarach, w jakich każdy z nich korzyść majątkową rzeczywiście uzyskał, a dopiero gdy dokonanie takich ustaleń nie jest możliwe orzeczenie przypadku następuje w częściach równych.

W celu takiego ustalenia Sąd Okręgowy winien więc poddać analizie treść dotychczas złożonych przez oskarżonych wyjaśnień, ewentualnie je w odniesieniu do tego zagadnienia uzupełnić.

Rozważając kwestię orzeczenia środka karnego przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa Sąd I instancji winien też zwrócić uwagę na podniesiony przez obrońcę J. R. zarzut braku możliwości takiego orzeczenia przy nieistnieniu stosownych składników w majątku sprawcy w chwili orzekania.

Zwrócić tu należy uwagę na rozbieżność stanowisk zaprezentowanych w orzecznictwie, wskazując zarówno na postanowienie SA we Wrocławiu z dnia 10.07.2013r. II AKz 266/13 (orzeczenie środka karnego przypadku, w każdej postaci, a więc zarówno przypadku przedmiotu pochodzącego bezpośrednio z przestępstwa, przypadku przedmiotów, które służyły do popełnienia przestępstwa, przypadku równowartości tych przedmiotów, jak i przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa albo jej równowartości, musi mieć ściśle określony substrat, w postaci konkretnie wskazanych składników majątkowych sprawcy, istniejących w chwili orzekania) jak i przeciwny pogląd wyrażony w uzasadnieniu wyroku SN z dnia 27 marca 2013 r. III KK 273/12 (Całkowicie natomiast niezrozumiałe jest uzależnienie przez Sąd możliwości orzeczenia omawianego przypadku korzyści majątkowej od tego, czy "sprawca w dacie orzekania znajduje się w posiadaniu takiej równowartości". Przedstawiona przez Sąd Odwoławczy konkluzja nie ma uzasadnienia ustawowego).

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy mając na uwadze przyczyny, które legły u podstaw uchylecia wskazanych rozstrzygnięć Sąd Okręgowy przeprowadzając postępowanie dowodowe tylko w niezbędnym zakresie może poprzestać na ujawnieniu dowodów, które nie miały wpływu na uchYLECIE wyroku.

Określając wymiar kar winien też zwrócić uwagę na zakres zaskarżenia objęty apelacją oskarżyciela publicznego i ustawy zakaz reformationis in peius.

12. Sąd Apelacyjny uchylił również orzeczenie zawarte w punkcie XXXV części dyspozytywnej wyroku odnoszące się do poniesionych przez oskarżycieli posiłkowych M. S. i C. T. kosztów zastępstwa procesowego.

Należy zauważyć, że temu rozstrzygnięciu w uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy nie poświęcił żadnej uwagi, uniemożliwiając poddanie kontroli instancyjnej ocenę jego poprawności.

Nie można więc ustalić co składa się na kwotę 3247,20zł., którą zasądzono od J. R. i P. S. na rzecz oskarżycieli posiłkowych i czy za niezasadny sąd uznał wniosek pełnomocnika o zasądzenie wydatków poniesionych z tytułu dojazdów na rozprawę.

Za błędne należy uznać orzeczenie o zasądzeniu tych kosztów od oskarżonych solidarnie, gdyż obowiązek taki nie wynika ani z przepisów ustawy ani też jakiegokolwiek czynności prawnej pomiędzy stronami, która rodziłaby taką powinność.

Zasadą przyjętą przez przepisy ustawy – kodeks postępowania karnego jest obowiązek ponoszenia kosztów przez każdą ze zobowiązanych osób indywidualnie, czego wyrazem jest uregulowanie zawarte w art. 626§1 k.p.k. i art. 633 k.p.k.

Należy zresztą zwrócić uwagę na niekonsekwencję rozstrzygnięcia, gdyż z jednej strony Sąd I instancji nakłada obowiązek solidarnej zapłaty na oskarżonych, z drugiej zaś niejako koszty te zasądza od każdego z ich, skoro używa sformułowania „kwoty po 3247,20zł.”

Wątpliwości rodzi też wysokość kwoty wynikającej z tytułu zastępstwa procesowego. Jak wynikałoby z zapisu zawartego w protokole rozprawy z dnia 28.10.2013r. pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych wnioskował o zasądzenie jednej kwoty od wszystkich oskarżonych i taki też wniosek formułuje w swej apelacji. Tak więc kwota ta winna zostać podzielona pomiędzy oskarżonych. Tymczasem zawarte w punkcie XXXV rozstrzygnięcie wskazuje, że sąd zasądził od każdego z oskarżonych taką kwotę w całości (pomijając już kwestię solidarności takiego zobowiązania).

Oczywiście słuszny jest zarzut pełnomocnika M. S. i C. T., że w przypadku ustalenia, że jednym ze sprawców czynu popełnionego na ich szkodę był też P.S. to przy złożonym wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wydane orzeczenie winno obejmować także i jego osobę.

13. Uchylenie części z orzeczeń oraz modyfikacja kar jednostkowych nakazywały orzeczenie nowych kar łącznych wobec oskarżonych: P. S., J. R. oraz P. S..

Z uwagi na wskazane wyżej modyfikacje dotyczące podstawy wymiaru kary wobec P. S. w odniesieniu do czynów opisanych w punkcie VI i XVI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz uchylenie do ponownego rozpoznania rozstrzygnięcia zawartego w punkcie VIII zbędnym jest odnoszenie się do zarzutu sformułowanego w apelacji obrońcy P. S. dotyczącego problemu zbiegu podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia i obostrzenia kary.

Przy tej okazji należy także wskazać na niezasadność zarzutu podniesionego przez obrońcę J. R. o rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec niego kar jednostkowych.

Podkreślenia wymaga, że uzasadniając ten zarzut skarżący zwrócił uwagę na postawę przyjętą przez oskarżonego w toku postępowania karnego, akcentując ujawnienie przez J. R. istotnych okoliczności popełnienia przestępstw i ujawnienia informacji nieznanymi organom ścigania.

Te okoliczności to nic innego, jak przesłanki obligujące sąd orzekający do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary i jak wynika z treści zaskarżonego wyroku w sytuacjach, w których Sąd Okręgowy uznał, że zostały spełnione tę instytucję wobec oskarżonego zastosował. Nie mogły one jeszcze dodatkowo być potraktowane jako okoliczność łagodząca.

Trzeba jednocześnie zauważyć, że apelujący nie dostrzega znacznej przewagi okoliczności obciążających, na które zwrócił uwagę w swym uzasadnieniu Sąd I instancji.

Ponadto, jak wynika z treści poszczególnych orzeczeń, poza jednym przypadkiem (czyn opisany w punkcie II części dyspozytywnej wyroku) wysokość kar jednostkowych wymierzonych J. R. bądź odpowiadała wysokości dolnego progu ustawowego zagrożenia przewidzianego za dany czyn bądź też niewiele go przekraczała.

Określając wysokość kary łącznej sąd winien mieć na względzie związek podmiotowo – przedmiotowy zachodzący pomiędzy czynami oraz ich bliskość czasową.

Kara łączna pozbawienia wolności wobec P. S. objęła kary jednostkowe za czyny opisane w punktach: II, V, VI, XVI, XXI, XXIV, XXVI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku i mogła być wymierzona w rozmiarze od 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (najsurowsza z kar jednostkowych) do 6 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (suma zbiegających się kar).

Niewątpliwie pomiędzy popełnionymi w tej konfiguracji przez skazanego przestępstwami zachodził częściowo związek przedmiotowy (poza dwoma przestępstwami, tożsamość przedmiotu ochrony w przypadku czynów skierowanych

przeciwko mieniu), z drugiej zaś należy zauważyć, że do ich zaistnienia doszło w przeciągu okresu nieznacznie przekraczającego rok.

Te okoliczności, zdaniem Sądu Apelacyjnego przemawiały za zastosowaniem wobec P. S. przy określaniu kary łącznej pozbawienia wolności zasady częściowej absorpcji i ustalenie jej wysokości na 4 lata.

W odniesieniu do J. R. wymiar kary łącznej za czyny opisane w punktach: I, II, V, VIII, XIII, XXI, XXII i XXIII części dyspozytywnej wyroku mógł oscylować w granicach od 2 lat pozbawienia wolności (najsurowsza z kar jednostkowych) do 7 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności (suma zbiegających się kar).

Niewątpliwie pomimo ilości czynów za wymierzeniem kary w granicach niewiele przekraczających najniższą z kar jednostkowych przemawia fakt, że większość z nich skierowana była przeciwko temu samemu dobru i przy wykorzystaniu podobnego mechanizmu działania. Także związek czasowy zachodzący pomiędzy tymi przestępstwami uzasadniał przy częściowej absorpcji kar orzeczenie wobec J. R. kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności.

Podobne zasady Sąd Apelacyjny przyjął przy określeniu kary łącznej wobec P. S. obejmującej kary jednostkowe wymierzone za czyny opisane w punktach: XIV, XVI i XXV części dyspozytywnej wyroku. Teoretycznie kara ta mogła zostać wymierzona w przedziale od 11 miesięcy do 1 roku i 11 miesięcy (od najsurowszej z kar jednostkowych do sumy tych kar).

Częściowy związek przedmiotowy zachodzący pomiędzy 2 z popełnionych czynów (tożsamość przedmiotu ochrony) oraz niewielkie przedziały czasu dzielące te czyny uzasadniały przy zastosowaniu zasady częściowej absorpcji kar orzeczenie w stosunku do P. S. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy.

Podkreślić jednocześnie należy, że brak jest podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania tak ukształtowanej kary pozbawienia wolności.

Przy rozważaniu takiej możliwości zwrócić należy uwagę na uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego. P. S. był karany zarówno za przestępstwa przeciwko mieniu jak i przeciwko dokumentom, a więc podobne do popełnionych.

Porównanie dat dotyczących karalności wskazuje, że czynów objętych niniejszym postępowaniem oskarżony dopuścił się w bardzo krótkim czasie po wydaniu wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 6.04.2009r. sygn. akt V K 2126/06.

Uwzględniając okoliczność, że w sprawie tej warunkowo zawieszono wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego należy stwierdzić nieskuteczność stosowanych uprzednio wobec niego instytucji karnych.

Świadomość ewentualnych skutków popełnienia kolejnego przestępstwa nie powstrzymała P. S. od naruszenia po raz kolejny zasad porządku prawnego.

W tych okolicznościach nie można w odniesieniu do osoby oskarżonego mówić o pozytywnej prognozie społecznej. Nie daje on bowiem żadnych gwarancji, że na drogę przestępstwa nie powróci.

Podkreślenia wymaga, że dla oceny możliwości zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności bez znaczenia są podnoszone przez obrońcę oskarżonego takie okoliczności, jak przyznanie się do popełnionych czynów czy postawa przyjęta w toku postępowania karnego.

Mając na uwadze zarzuty podnoszone przez obrońcę P. S. należy zauważyć, że brak jest podstaw do zawieszenia wykonania kary łącznej orzeczonej tak wobec tego oskarżonego, jak i wobec J. R. na podstawie art. 60§5 k.k.

Przypomnienia wymaga, że dla zaistnienia warunków określonych w §4 art. 60 k.k., poza wnioskiem prokuratora, niezbędne jest złożenie przez sprawcę nie tylko wyjaśnień dotyczących jego sprawy, ale i ujawnienie nieznanych istotnych okoliczności odnoszących się do innego przestępstwa. Te wyjaśnienia muszą jednak zostać złożone w tym

samym postępowaniu, co w odniesieniu do wskazanego w apelacji postępowania przygotowawczego nie miało wszak miejsca.

Formułując zarzut nie zastosowania wobec oskarżonego warunkowego zawieszenia kary autor apelacji zdaje się nie zauważać, iż do powyższej kwestii odniósł się w swym uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy (k. 66 – 67).

Powtórzyć należy, że zastosowanie tej instytucji wyłącza uregulowanie zawarte w art. 69§3 k.k.

Jak wskazano wyżej zaakceptować należy poprawność dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń, iż P. S. oraz J. R. z części przestępstw, za które wymierzono im kary pozbawienia wolności, objęte karą łączną, uczynili sobie stałe źródło dochodu, czego wyrazem było przyjęcie w podstawie skazania art. 65§1 k.k.

Zgodnie z brzmieniem tego przepisu wobec takiej osoby stosuje się uregulowania dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, przewidziane wobec sprawcy określonego w art. 64§2 k.k., a więc i zakaz zawieszenia wykonania kary, o którym mowa w art. 60 §3 – 5 k.k. (por. m.in. wyrok SN z dnia 26.01.2012r. IV KK 332/11 OSNKW 75/7/2012).

O kosztach nie opłaconej obrony z urzędu orzeczono na podstawie §2 i §14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Mając na uwadze sytuację materialną oskarżonych o kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 17 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych.

W zakresie pozostałych kosztów postępowania odwoławczego orzeczenia oparto na podstawie art. 636§1 k.p.k. oraz art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624§1 k.p.k., gdyż za zwolnieniem oskarżycieli posiłkowych od ponoszenia tych kosztów przemawiają względy słuszności.